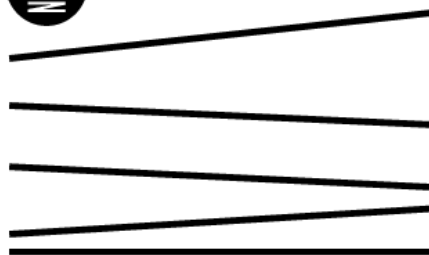


Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Molbech, Chr. K. F.

Digtninger.

København : H. J. Bing & Søn, 1846

188 s.

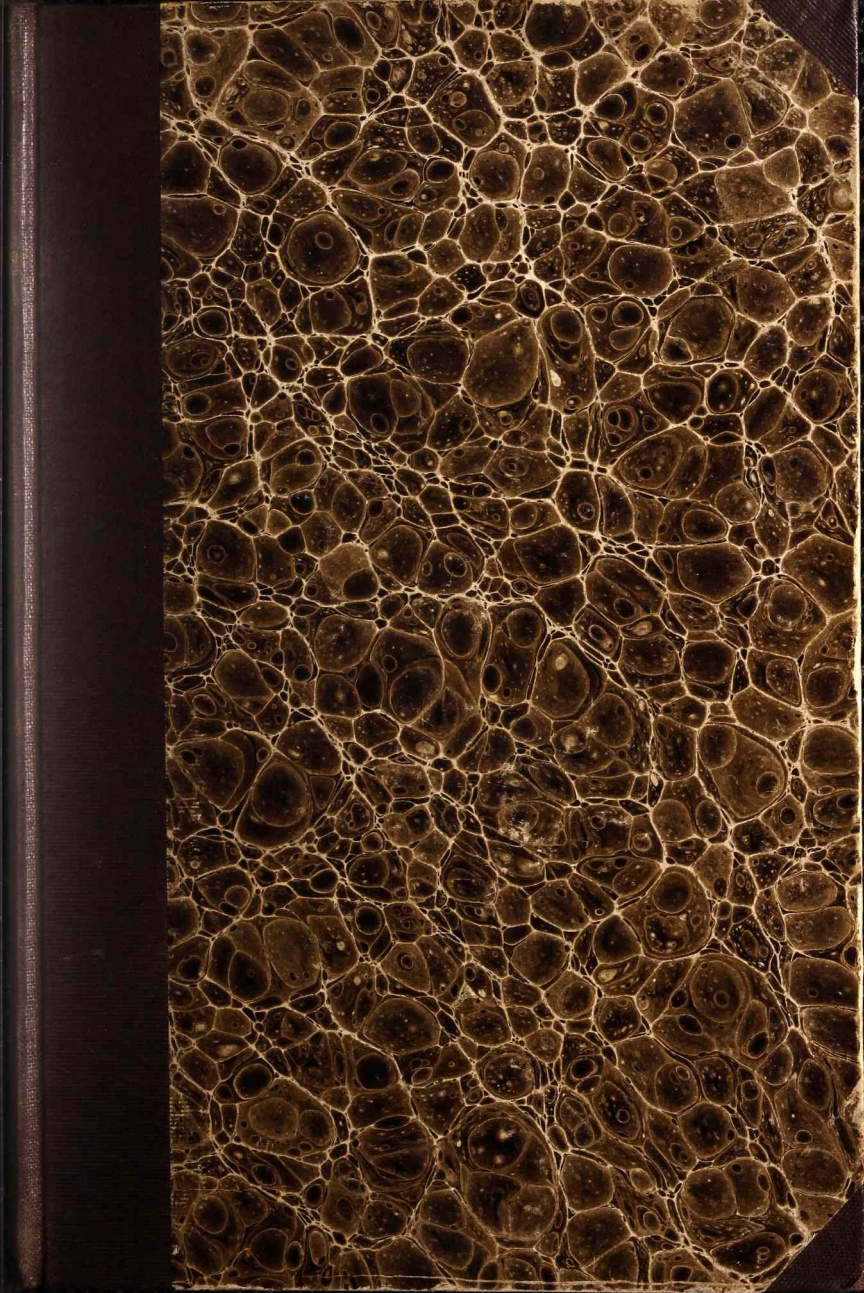
DK

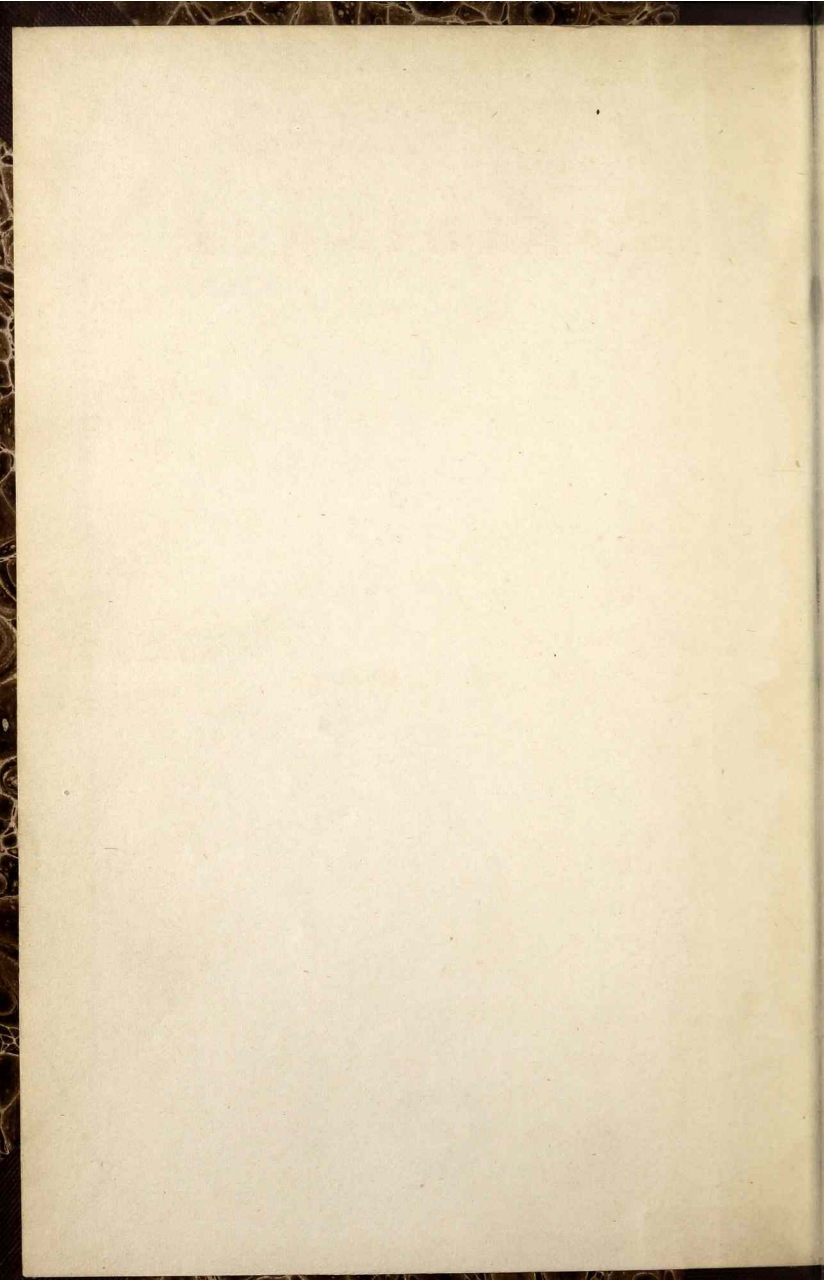
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.







Digtninger

af

Chr. A. F. Molbech.

Kjøbenhavn.

Paa H. J. Bing & Søn's Forlag.

Trykt hos Bianco Luno.

1846.

1911

1911



Indhold.

Blandede Digte.

Side

Blin og Sang	3.
Vintersang	6.
Paa hendes Fødselsdag	8.
En Nat i Skoven	10.
Rosen	16.
Farvel	19.
Marias Død	21.
Før og Nu	26.
Anngas	28.
Paa Bierget	31.
En Fortælling	33.
Affed	36.
Døden	39.
Thorvaldsen	41.
Norge	46.
Fadderisang	49.

	Side
Længsel	51.
Madonna	52.
Eff!	54.
For Speilet	56.
Jesu Fred	58.
Blodbogen	60.
Venusbierget, romantisk Drama	71.

Blandede Digte.

Viin og Sang.

I.

I Foraarets Tid, i den gyldne Tid,
Naar Nattergalene synge,
Naar Skoven er grøn og Luften blid,
Naar Roserne sig forynge,

Da skyde Ranterne frem af Muld
Og dække de lyse Høie,
Da drikke de Ild af Solens Guld
Og Længsel af Jomfruens Die.

Alf Elfskovs Attraa, der svulmer i Løn,
Alf Solens glimrende Straaler
Fødes den Viin, der blinker skøn
I giennem Druernes Skaaler.

I Høstens Tid, naar Rosernes Kind
Er bleg og Nætterne lange,
Naar bort fra Skoven den kolde Vind
Har jaget Fuglenes Sange,

Da rive de Druen fra Rankens Bryst
 Og presse dens Blod, det røde,
 For af dens Ild deres dræbte Lyst
 Endnu engang at gienføde.

Da slumrer ind den unge Viin
 I Smerte dybt under Jorden,
 Mens Sneen breder sit hvide Viin
 Og Bølgen stirner i Fiorden.

Men i Foraarets Tid, naar Solens Ild
 Kalder Rankerne frem af Mulde,
 Da vaagner den op, da flammer den vild,
 Som tilbage i Druen den skulde.

Lad da dens glødende Længselsild
 I gyldne Bægere strømme,
 Og tømmer dem, I, som trænge til
 At fornye de blegnende Drømme!

II.

Naar Luften er blid og Skoven grøn,
 Naar Fuglenes Stemme klinger,
 Da sætter Musen, kærlig og skøn,
 Sin gyldne Ring paa min Finger.

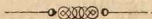
Da tryffer et Kys hun paa min Mund
 Dg aander sin Længsels Luer
 Dybt i min Siæl; fra denne Stund
 Spire Sangenes Druer.

De hvile saa dybt og helligt giemt,
 Som Rosen, min Elskerinde
 Gav mig engang; de er slet ikke glemt
 Fordi Folket ei kan dem finde.

Naar Sorgernes Høst har lagt sin Haand,
 Den kolde, over mit Hierte,
 Da brydes de unge Druers Baand,
 Da falde de af med Smerte.

Men Sangens Viin, med den liflige Duft,
 Den slumrer end til ad Aare,
 Til Skoven grønnes ved Foraarets Lust
 Dg ved Skyens forfriskende Laare.

Da vækkes igien den slumrende Aand
 Af Baarens Blomster og Svaler,
 Dg længes og gløder og bryder sit Baand
 Dg sprudler i Rhytmens Pokaler.

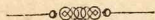


Vintersang.

Hvor bliver du af, du deilige Vaar?
 O kom dog snart,
 Lad mig ei vente saa længe!
 Med glindsende Riisfrost Skoven staaer,
 Fra Taget klart
 I Luften Iistapperne hænge.
 Jeg fryser herinde, det er saa koldt,
 Det har du forvoldt,
 Hvi bliver du borte saa længe?

O skynd dig og kom, du deilige Vaar!
 Bring Fugle med,
 Lad dem i Træerne synge.
 Lad Roser og Lilier, hvor jeg gaaer
 Fra Sted til Sted,
 Smukt blomstre foran mig i Klynge.
 Jeg længes, jeg længes! Jeg bliver ei glad
 Før Blomst og Blad
 Udspringe og Fuglene synge.

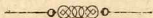
Hvor bliver du af, o Kiærlighed sød?
 D kom dog snart!
 Lad mig ei vente saa længe!
 Bleg bliver min Kind, som før var rød,
 I Diet klart
 Af Længsel sig Taarerne trænge.
 Mit Hierte fryser, det er saa koldt,
 Det har du forvoldt,
 Hvi bliver du borte saa længe?



Paa hendes Fødselsdag.

Jeg en Digterfrands dig fletter
 Af de lette Sommersfyer,
 Som i stjerneklare Nætter
 Svæve over Horizonten;
 Snoer den trindt omkring din Bænde,
 Om de mørke Lokkers Bølge,
 Som naar paa de stille Bænde
 Skummet snoer sig om en Lilie.
 Driftigt op min Arm jeg strækker
 Til de skionne, høie Stierner,
 Og til Krandsen jeg dig rækker
 Elfte! dem som Diamanter.
 Om din Skulders hvide Buer
 Hænger jeg et Slør, der vævet
 Er af Maanens rene Luer
 Og isprængt med Duggens Perler.
 For din Fod et Teppe breder
 Jeg af alle Jordens Blomster,
 Knælende paa det tilbeder
 Jeg din Skionheds høie Guddom.

Alt vi altid da maae følges,
Kan ei undre dig, min Elfte;
Thi naar Himmels, Jords og Bølges
Herlighed hos dig er samlet,
Skulde jeg da i den øde
Verden, hvor med Skienhedslivet
Al min Lyst forsvandt og døde,
Vandre glædeløs tilbage?



En Nat i Skoven.

Kom Maria! lad os hvile
 Ved den hugne Marmorsteen,
 Her, hvor Blomstersneen falder
 Ned fra Mandelstræets Green.

Her, hvor Ratten sagte holder
 Ud sit stiernesmykte Slør,
 Og sin Længsels lyse Taare
 Paa vort Elskovstempel strøer.

Mærker du, hvor hendes Aande
 ølger blid og sommervarm?
 Ratten, det er min Gudinde,
 Jeg er født ved hendes Barm!

Hører du, hvor Kilden græder
 Gensomt i sin dunkle Braa?
 Seer du, hvor dens lyseølge
 Længes imod Himlens Blaa?

Mærker du, hvor Sommerlusten
 Bærer Sukke i sin Favn,
 Og hvor Mandeltræet duster
 Om en Sorg, som ei har Navn?

Hører du, hvor Fuglen vaager
 Med det tonerige Bryst,
 For at blande sine Klager
 Med Naturens store Røst?

Og paa Havet hist derude
 Hver en Bølge har sig lagt;
 Dæmpet er dets Kamp af Længsels,
 Af Grindrings stille Magt.

Slyng din Arm omkring min Nakke,
 Hviil dit Hoved til min Kind!
 Jeg skal tolke dig den Attraa,
 Som behersker nu dit Sind.

Jeg skal tolke dig den Smerte,
 Som i Nattens Taushed boer,
 Og til et beslægtet Hierte
 Taler høit foruden Ord.

Veed du det, i fordums Dage
 Boede der i Kildens Væld

En Naiade, fin og yndig,
Hendes Liv var Bølgens Siæl.

Beed du det, i fordums Dage
Titted frem bag Træets Blad
Med et mildt, nysgierrigt Die
En Dryade, ung og glad.

Og den lette Bølge tryffed
Glede, med flygtig Lyst,
Tusind Kys paa Havgubindens
Friske Mund og hvide Bryst.

Men de høie Gunders Lykke
Blomstrede ved Stjerners Skin
Mellem Skyerne deroppe
Paa Olympusbiergets Tind.

Da var Tanken høi og dristig,
Da var Livet Harpeffang,
Da formæled Himlens Sale
Sig med Jordens Blomstervang.

Men en Nattervind beaanded
Da Naturens varme Siæl,
Og en Dunkelhed sig lagde
Over Solens Straalevæld.

Fra de Dødeliges Hierte,
 Der var bleven koldt og dødt,
 Mørket steg og skulde Alt, hvad
 Poesien havde født.

Tom blev Himlens høie Hvælving,
 Tom blev Havets dybe Sal,
 Taus hver Kilde blev i Dalen,
 Taus blev Skovens stille Sal.

Og de Dødelige troede,
 At forbi var Guders Magt,
 At igien de kunde slutte
 Nu en ny og anden Pagt.

O de Daarer! og de troe det,
 Og de vandre blinde om;
 Bide ei, at hvor de komme,
 Der er Guders Helligdom.

Thi de skule sig, de Høie,
 For et koldt, vanhelligt Blik;
 Derfor og den sieldne Gave
 Dem at skue, Faa kun fik.

Men Maria! see, naar Tvende,
 Elskovsglødende, som vi,

Vandre med vort Savns, vor Længsels
Rige Skat af Poesie,

Da maa al Naturens længes,
Sufke inderligt, som vi,
Denne Magt har vore Siæles
Rige Skat af Poesie.

Fra vort Hjertes Dyb sig breder
Da et dunkelt Beemodsflør
Over Enge, over Høie,
Over Skove, over Søer.

Og bag det vi see dem vandre,
Guderne, som ei forsvandt,
Men som skjule sig for den der
Ikke Elfskovstempleet fandt.

Skabningen omkring os taler
Med en Røst, som vi forstaae,
Og den vidner høit og helligt:
Guderne kan ei forgaae.

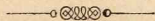
Nei, de leve! Hører Suffet
Du fra Kildens stille Mø?
Ja, de leve! Mærker Klagen
Du fra Nympherne i Sø?

Seer du Taaren langsomt trille
 Ned fra Nattens Dielaag?
 For den svundne Tid Gudinden
 Græder, — men hun lever dog.

Seer du Stjernen hist, der skuer
 Til vor Elskovsflamme mild?
 Seer du Mars, den frække Ungling?
 Seer du Venusblikkets Ild?

Kom Maria! fyld Pokalen!
 Byde vil jeg nu til Gæst
 Guder og Gudinder alle
 Til en lønlig Elskovsfest.

Himlen skal de ei forlade,
 For at straae om mit Bord;
 Thi naar du og jeg er sammen,
 Da er Himmelen paa Jord!



R o s e n.

Kan du huske det, Maria!
 Da vi gik i Skoven ene?
 Maanen hængte som en Lampe
 Høit iblandt de dunkle Grene.

Kan du huske det, Maria!
 Da vi stod paa Høien stille,
 Lytted drømmende til Fuglens
 Bløde, elskovsfulde Trille?

Da du bød dig til Rosen,
 Selv en Rose, fin og yndig,
 Gav mig den og spurgte, om jeg
 Var i Blomstersproget kyndig?

Nu er Rosen bleg, og ingen
 Farve meer dens Blad indhyller;
 Og endnu dog — knap du troer det,
 Hvor vidunderligt den tryller.

Naar jeg stirrer paa det visne
 Minde om de lyse Nætter,
 Mens dit Billede, Maria!
 Jeg i Tanken for mig sætter:

Da faaer Blomsten Liv og Farve,
 Naar ret levende jeg tænker,
 Og som fordom af sit Bæger
 Duftens Sødme den mig skienker.

Da forvandler til en kølig
 Skov sig flux mit stille Kammer,
 Og min Lampes matte Straale
 Bliver Maanens gyldne Flammer.

Og dit Billed og min Tanke,
 — Selv jeg sidder ganske rolig —
 Gøre nu den gamle Vandring
 Rundt i Nattergalens Bolig.

Og de staae, som vi hiin Aften,
 Da paa Rosenhøien stille,
 Lytte drømmende til Fuglens
 Bløde, elskovsfulde Trille.

Atter kan jeg da din blide,
 Sværmeriske Stemme høre,

Dg jeg skriver ned de Tanker,
Som den hviffer i mit Dre.

Denne Kraft har Rosen, denne
Tryllemagt, som aldrig svigter —
Ja, selv nu, jeg troer at skrive,
Er det dog kun den, der digter.



F a r v e l.

Farvel! nu maa vi skilles ad,
 Maria! Jeg skal drage
 Alene til den fjerne Stad,
 Du bliver her tilbage.
 Tag mit Farvel for sidste Gang
 I Tonerne, de lette —
 Skøndt du vel sagtens snart min Sang
 Vil som mig selv forgiette.

Det var paa Sangens dybe Sø
 Du husker nok, jeg nærmed
 Mig til dit Hjertes stille De,
 Som Phantasus beffiærmed.
 Min Elskov seiled frem i Hast
 Paa Rhytmens Bølger gynget,
 Med hvide Seil, og Tong og Mast
 Af Roser tæt omslynget.

Det er paa Sangens dybe Sø
 At nu min Elskov flærner

Sig fra dit Hiertes stille De
 Og dine Dines Stierner.
 Og langsomt, henad Bølgens Speil,
 Den ud paa Dybet svømmer,
 Mens Sorgen i de sorte Seil
 Taus hviler sig og drømmer.

Hvorhen den gaaer? — Jeg veed det ei,
 Og selv den veed det ikke;
 Den styrer kun sin tunge Bei
 Langtbort fra dine Blikke.
 Stort er det øde Verdenshav,
 Og dyb er Ankergrunden;
 Den finder vel tilsidst en Grav
 Og hviler sig paa Bunden.



Marias Død.

I.

„Før mig ud af dette mørke Kammer!
 Før mig ud! I Aftensolens Flammer
 Rødme kan endnu min blege Kind.
 Naar jeg seer de solbestraalte Høie,
 Er det som mit trætte, trætte Dø
 Skuer dybt i Evigheden ind.“

Og vi lagde hende ned den Hulde,
 Barsomt ned blandt Roser taarefulde,
 Mens den fjerne Aftenklokke lød.
 Hendes Liv, som Blomstens, var udfyldt,
 Derfor bredte Leiet blødt og fyldigt
 Roserne ved deres Søsters Død.

II.

Læg dit Bryst til mit og lad min Læbe
 Til din Mund, Maria! tæt sig klæbe,
 Hviil dit trætte Hoved i min Haand.
 Naar da Døden kommer, dig at røve
 Med et Kys, skal han forgieves prøve
 Paa at løse vore Læbers Baand.

Da skal han sin Svanevinge lægge
 Som et Brudeteppe om os begge,
 Og hans Kys jeg dele skal med dig.
 Ikke skilles skal vi, nei formæle
 Maa da Dødens Engel vore Siæle;
 Fattigt Livet var, vor Død er rig.

III.

Seer du Skyerne, de to, som glide
 Langsomt hen ad Himmelbuens Side,
 Synkende i Aftenrøden ned?
 Saadan vilde jeg, Maria! svømme
 Med dig over Diebliffets Strømme
 Hen mod Evighedens lyse Bred.

Seer du Bierget med de hvide Tinder?
 Affkedstaarer trille fra dets Kinder
 Før det hyller sig i Rattens Slør.
 Saadan maa jeg eensom staae tilbage,
 Og min tause Graad er al den Klage
 Jeg kan offre til dig, naar du døer.

IV.

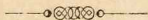
Hvorfor, Blomst! vil du dit Bæger lufte?
 Hvorfor, Zephyr! døer du hen i Sukke?
 Hvorfor, Kilde! risler du ei meer?
 Blomsten svared: med de lufte Klover
 Smykker altid jeg en Søsters Lokker,
 Naar for sidste Gang jeg hende seer.

Zephyr svared: varsom maa jeg være,
 Thi Marias Siæl skal snart jeg bære
 Slumrende til Livets lyse Borg.
 Kilden svared: jeg har seet din Taare,
 Og min muntre Sang skal ei dig saare,
 Stille skal det være om din Sorg.

V.

Det var stille rundtom; Maanen seiled
 Gensom mellem Skyerne og speiled
 Smukt sit Billed i den blanke Kilde.
 Fuglen sad med Hovedet bag Binge,
 Vindens Stemmer hørte op at klinge,
 Blomsten slumred; det var rundtom stille.

Og det lyned svagt bag Østens Høie;
 Maanen skjulte sig, men Stjerners Døie
 Lyfte over os som Falkeskjøn.
 Da fløi Døden, som et Suk, med Mildhed
 Os forbi, og giennem Rattens Stillehed
 Gik Marias Siæl i Himlen ind.



Før og Nu.

Før var mit Bryst en Have
 Med duftopfyldte Blomster,
 Med Søer, hvori Himlen
 Sit Ansigts Klarhed speiled.

Før var mit Bryst en Have
 Med skyggesfulde Lunde,
 Der hvælvede sig over
 De skjulte Kilders Rislen.

Med solbestraalte Dage,
 Med sommervarme Nætter,
 Med Stjerners lyse Bæven
 Og Foraarsvindes Lusten.

Og mine Tanker svømmed
 Paa Søerne som Svaner;
 Og mine Dnsfer slagred
 Som Falke over Sletten.

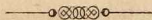
Men Løvet faldt af Lunden
 Og Blomsterne de døde,
 Og Søerne blev tørre
 Og Nætterne blev mørke.

Da flygted mine Glæder,
 Som Svaner imod Syden,
 Og mine Dnsfers Følge
 Blev Drne som forjog dem.

Før var mit Bryst en Have,
 Nu staaer der kun tilbage
 Een Blomst — det er min Smerte,
 Men ak! den voxer frodig.

Dens Rødder er saa dybe,
 At den kan ikke fældes,
 Den blomstrer lige villig
 Ved Sommer og ved Vinter.

Dens Duft er disse Digte,
 Der ængstelig sig hæve
 Som Taager over Engen
 Og svinder i det Fierne.



Anagas.

Vogt dig, smukke Bajadere!
 For Anagas vogt dit Herte,
 At han ikke listig planter
 Der sin Blomst, som hedder Smerte.
 Vogt dig, smukke Bajadere!
 Dobbelt farlig er hans Stræben
 Nu, da legemløs han sniger
 Sig usynlig over Læben.
 For, i gamle Dage, red han
 Paa en Spurv igiennem Luften,
 Medens Baaren foran fløi med
 Fuglesang og Blomsters Dufte,
 Og omkring ham skionne Nymfer
 Let som Kildevældet dandsed.
 Elskovsgudens unge Hoved
 Bar med Lotusblomster krandsset,
 Og i Haanden, i den lille,
 Bar sit Baaben han, en Bue
 Snoet af Sukkerørrets Stængel,
 Der er sød som Elskovs Lue.

Buestrængen var en Kiæde,
 Og hvert Led en Bi, der saarer;
 Af, som Viens Braad, saa bitter
 Er en stuffet Elskovs Taarer!
 Men i Røggeret, der hængte
 Over Skuldren, bar som Pile
 Han fem Blomster, dustopsfyldte,
 Deilige, som Surja's Smile.
 Saadan rustet, giennem Verden
 Fløi han og sin Bue spændte
 Imod hver, som ei sig vogted,
 Og som ikke Guden kiendte.
 Men tilsidst, af Stoltthed daaret,
 Nærmed han sig Ganga's Kilder,
 Hvor densølge over Klipper
 Udaf Sivas' Lokker triller;
 Og mod Guden, mod den stærke,
 Ham, hvis Hovedhaar er Skyer,
 Og hvis Arme naae fra Besten
 Til hvor Morgenrøden gryer,
 Bøved han en Piiil at sende,
 Saa hans Bryst kom til at bløde,
 Og de hvide Lotusblomster
 Blev i Floden farvet røde.
 Men forbittret aabned Sivas
 Diet, og et Lyn sig tændte

Af hans Blik, der Elskovsgudens
Legeme til Aske brændte.
Af, men Sielen blev tilbage!
Dg usynlig den sig sniger
Som en Drøm iblandt de unge
Uerfarne Hindupiger,
Dg i deres Bryst den planter
Elskovs Træ, hvis Frugt er Smerte;
Derfor vogt, o Bajadere!
For Anangas vogt dit Hierte!



Paa Bierget.

Det var en sildig Sommerqveld
 Jeg hvile paa Biergets Side,
 Og hørte Fossens tonende Væld
 Udover Stenen glide.

Det synkende Solhavs Glands var lagt
 Om Klippernes fjerne Bænde,
 Og som et Speil for den gyldne Pragt
 Laae de stille Biergsøers Bænde.

Men som jeg sad og lytted med Fryd
 Til Lurens klingende Tale,
 Der kom fra Lien høit og gav Lyd
 Igjennem de dybe Dale.

Og som jeg bøied mig uden Ord
 For Naturens mægtige Aander,
 Der hvile bundne i Syd og Nord
 Og efter Forløsning sig vaander;

Dg som jeg hørte Skovenes Røst,
 Dg Fossens klagende Bolger,
 Dg hvert et Suk, der i Klippens Bryst
 Imellem Malmet sig dølger:

Kom Professorens hastig løbende hen
 Dg gav mig sit Barometer,
 Dg sagde: prøv det nu selv, min Ven!
 Dette Bierg har været Salpeter.

Det er ganske vist, det er et Product
 Af en eller to Eruptioner;
 At det brænder endnu, skøndt Stenen er luft,
 Kan De høre paa disse Toner.



En Fortælling.

„Vi sad i Kaleschen; baade inde og ude
 Var det bældørf Nat,
 Dg ved Lygtens Skin giennem Binduets Rude
 Saae vi kun Christoffers blanke Hat.
 Men langsomt kiørte Vognen frem,
 Thi der laae Sneer paa Wei og Sti,
 Dg det knirked og knaged og jamred deri
 Alt som Hiulene rullede tungt sig frem.
 Derinde var varmt af min brændende Nande,
 Af mit Hiertes fortærende Elskovsbaande;
 Alle Blomster paa Binduet smelted derved,
 Dg jeg troer forsandt, at Isen, som
 Saalænge havde hvilet skjærmende om
 Hendes unge Bryst, den smeltede med,
 Dg at Kiærlighedsblomsten tillive kom.
 Thi mens saadan i Natten vi fremad kiørte,
 Blev det paa engang ganske lyst,
 Vi holdt ved en Bom, og udenfor hørte
 Jeg Bommandens søvnige, gnavne Røst;
 Dg da Skindet af Lygten, som han bar,

I Bognens Mørke trængte sig ind,
 Blev jeg ganske tydelig vaer,
 At der var Taarer paa hendes Kind.
 Da jeg nu spurgte hende om,
 Som vi videre kiørte, hvoraf det kom
 At hun græd, og om Sorgen ei var tilfals,
 Thi jeg vilde den kiøbe, saa svared hun kun:
 „Der har du den!“ — og faldt om min Hals,
 Og lagde sine Læber tæt til min Mund
 Og kyskede mig saa tidt, den Søde,
 Imens vi kiørte giennem Granernes Lund,
 Som om hun vilde kysse mig tildøde.
 Hvordan vi kom hjem, det veed jeg ei;
 Thi den hele, milelange Vej
 Traf sig sammen til et Dieblig kun,
 Og blev til eet eneste, saligt Blund.“

See det fortalte han. Saadan at kiøre
 Kan være underholdende nok;
 Men en Andens Fortælling derom at høre,
 Naar man selv er ikke af Steen og Stof,
 Er just ei saa rart — dog endin, lad saa være;
 Hvad hed hun da, spurgte jeg, den Kiære?
 Og nu han nævned det Navn, hun bar,
 Mig dyrebart fremfor alle Navne,
 Hendes, hvis unge Liv at favne

Mit Hjertes lønligste Attraa var;
 Hendes Læbers Blomst, hvorefter jeg har sukket,
 Den havde han i Natten plukket,
 Han havde hvilet sig med sin Kind
 Til hendes Barm, saa hvid og lind,
 Han havde kysset de spæde Hænder,
 Efter hvis Snee jeg tørstig brænder —
 Naturligviis tog jeg strax min Hat,
 Luffed Døren op og sagde Godnat,
 Og han var saa venlig og høflig derved
 Og lyfte mig ad Trapperne ned.



A f f e d.

Nys forsvandt mit Haab, det gif ned,
 Som en Stierne sluktes det brat,
 Og jeg staaer paa mit Fødelands Bred,
 Rundt omkring mig er dæmrende Nat.

Gist i Mørket der blinker et Skin,
 Det er Brudeblus, som blev tændt,
 For at lyse min Elskede ind
 Til en Lykke, jeg aldrig fik kiendt.

Lystigt skinner bag Skovene frem
 Min Faders Borg; der er lyst,
 Thi min Elskede fører han hjem
 For at hvile i Nat ved hans Bryst.

Bed min Fod der en Liigsteen er sat,
 Der begrov min Moder de nys;
 Jeg vil bringe et kjærligt Godnat
 Og paa Marmoret trykke mit Kys.

Thi derude, hvor Havet er sort,
 Er for Anker lagt den Fregat,

Som fra Hjemmet skal føre mig bort
Med min Sorg i den dæmrende Nat.

Du, som under dit Hierte mig bar,
Du, som fostrede mig ved dit Bryst,
Du, hvis Kiærlighed løftet mig har
Som en Vinge i Sorg og i Lyst!

Du, hvis Liv var en uafbrudt Bøn,
Du, med Fromhedens Glands i din Siæl,
Du, som smilte og græd med din Søn,
Du, min elskede Moder, Farvel!

Du, mit Liv! som nu hviler dig varm
Bed hans Bryst, der rev dig fra mit,
Sov du sødt, sov sødt i hans Arm,
Da min Kiærlighed var dig for lidt.

Naar den klingende Storm bringer Bud
Om at Bølgen røres paa Sø,
Vær da lystig, min Faders Brud!
Thi maaskee er det mig, som skal døe.

Tro kun ei, at jeg græder fordi
Jeg skal flye min Hjemstavn saa brat;
Gi den elsker mig meer, og forbi
Vær min Kiærlighed længe, Godnat!

Alt det lyster; tag nu mig i Favn,
Du mit Skib med de skinnende Flag!
Nolig skue jeg skal fra din Stavn,
At det svinder, mit Fædrenetag.

Hvad mit Hierte foragter, fik Sted
Til at boe paa min Faders Borg,
Hvad jeg elsker, det fører jeg med:
Min slumrende Hævn og min Sorg.



D o d e n.

Lyffens Søn med opreist Bænde
 Vandrer i de gyldne Sale;
 Virakfyer rundtom blande
 Deres Duft med Folkets Tale.
 Naar han harmfuld rynker Brynet,
 Høres Sværd og Landsø klinge,
 Naar han vinker, frem som Lynet
 Fare de mod Pandsrets Ringe.
 Naar han smiler, Kampen tier,
 Glædens muntre Melodier
 Flyve giennem Harpens Strænge,
 Gaae som Solglands over Enge,
 Slynge sig som Blomsterkrandsø
 Om hans Slot, hvor Piger dansø.
 O, men just naar Glædens Tone
 Jubler høiest ved hans Throne,
 Der en Lyd, en sagte, svæver
 Giennem Salen, og han bæver,
 Han, den Mægtige, derved;
 Thi den hvister: snart skal dette

Urofulde, trætte
 Hierte finde Fred.

Sorgens Barn gaaer taus, med bøiet
 Hoved giennem Livet ene;
 Tankesuld han vender Diet,
 Tungt af Graad, mod Veiens Stene.
 Folket for hans Ansigt flyer,
 Skrækket af de mørke Miner,
 Glædens Sol bag dunkle Skyer
 Stiuler sig, naar frem han triner.
 Fra de klart oplyste Sale
 Lyder Sang og munter Tale;
 Men for Sorgens dybe Sukke
 Sig de gyldne Døre lukke,
 Og dens Barn maa ene gange
 Giennem Natterne de lange.
 O, men frem af Mørket bryder
 Da et Dæmringsstærk; der lyder
 Klare, milde Fuglesange,
 Og de svæve til den bange
 Sæl som Harpetoner ned,
 Hvieste sagte: snart skal dette
 Længselfulde, trætte
 Hierte finde Fred.



Thorvaldsen.

Nu vandrer Rygtet fortlædt bort fra Nord,
 At bringe Bud til Tiberflodens Bølger.
 Og mange Taarer falder i dets Spor,
 Og stille Tankers Sørgetog det følger.
 Med Flor om Kind, med Vandbringsstav i Haand
 Frem Rygtet gaaer; — før bar det rundt hans Hæder,
 Nu skal det bringe Budskab, at hans Aand
 Er lukket ind til Himmeriges Glæder.

Frem Rygtet gaaer. Det standser ei sin Fod,
 Thi lang er Vandringen; men bort det iler
 Langs Rhinen ned til Bierget, hvor i Blod
 Sig Trostabs faldne Kongeløve hviler.
 Derfra mod Syd — mod Syd, til Staden, hvor
 Hans Hæders Bugge gif paa Marmorgænger;
 Hvor høit paa Klippen Kapitolet staaer:
 Der standser Rygtet og hans Skjold ophænger.

Da græder Klippeblokken Marmortaarer.
 Det rører dybt sig i Carraras Skib,
 Det sukker ud af Stenens dunkle Aarer:
 „Hvo skal befrie os nu, naar han er død?“
 Og fra den store Mesters øde Kammer,
 Hvor Støvet paa hans Meisel har sig lagt,
 Hvert Suk besvares af en stille Jammer
 Fra Billeder, hvis Liv kun halv blev vaft.

Men Rygtet fremad gaaer. Til Hellas' Lunde
 Det kommer seent i stierneklare Nat.
 Til Borgen hen, hvor store Minder blunde,
 Op til Akropolis det iler brat.
 Der stirrer ned fra stunkne Mures Rester
 En Flok af Skygger i den dybe Dal;
 Det er de svundne Tiders stille Gæster,
 Som atter samle sig i Skyers Sal.

Om Klippen langsomt Muschoret svæver,
 Med Graad paa Kind, med salmet Blomsterfrands;
 Apollo Pyren flaaer, men Strængen bærer
 Som Dødsfuk til Gudinders Sørgedands.
 Taus knæler Venus ved Kronions Side,
 Og skiuler sine Taarer i hans Skib,
 Mens Amoriner smaa, med Binger hvide,
 Heit græde for den gamle Mesters Død.

En stille Klage vandrer over Land,
 Fra Parthenon den ud til Havet trænger;
 Den gaaer fra De til De, fra Strand til Strand,
 Saavidt som Olietræets Green nedhænger.
 „Farvel, farvel! Nu stiger Glemsels Nat
 Snart op igien, og skygger for vort Minde.
 Han vækked os til Liv; af ham forladt,
 Maa anden Gang de gamle Guder svinde.“

Men Rygtet fremad gaaer. Mens Morgenstunden
 Gaaer over Døsa og Dhympen op,
 Dg jager Nattens Skygger ud af Lunden,
 Staaer Sorgens Bud alt høit paa Suniums Top.
 Da kommer der fra Østen Toner milde,
 Hvor Morgenblomsten stiger rød af Hav,
 Fra Palæstinas Dal, fra Kedrons Kilde,
 Fra Golgatha, fra Jesu Smertegrav.

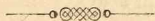
Sødt klinger det, liig Fuglesang i Baaren,
 Om evigt Liv, naar Døden er forbi;
 Dg Tonen stiger høit, af Binden baaren,
 Dg Strænges Lyd sig blander klart deri.
 Det er Guds Engle, som paa Harper lege;
 De baaret har den christne Mester blid
 I Himlen ind, nu vil de vederqvæge
 Ham efter Livets Arbeid og dets Strid.

Hvad fromt hans Haand i Marmor og i Leer
 Til Herrens Priis paa Jorden her fremstilled,
 Det har fulgt med ham bort herfra, han seer
 Det hift igien, men ikke blot som Billed. --
 Høit kalder det, som Kloffers Lyd i Dvæld,
 Det er Guds Engle smaa, der for ham qvæde:
 „Kom ind! kom ind til os du trætte Siæl!
 Kom ind til Himmeriges Juleglæde!“ —

Men Rygtet vender sig igien mod Nord.
 Hift skal det op, hvor evigt Sneen hviler
 Paa Biergets Ryg, hvor Sagablomsten groer.
 Det flytter Staven og afsted det iler.
 Liig en Herakles har hans Hæder sat
 Sin Grændse sig ved Verdensdelens Ende,
 I Syd og Nord. Thi skal i Sorgens Nat
 Besuw og Hekla høit Liigfakler tænde.

Og deres røde Blus skal skinne ned,
 Og see hans høie Moder eensomt græde.
 Gud skienke hendes Hierte Trøst og Fred!
 Den Søn, dets bedste Stoltthed var og Glæde.
 Vel har hun Sønner fleer, men der vil gaae
 Mangt et Aarhundred, før hans Lige kommer,
 Saavist som Træerne med Frugter staae
 Kun een Gang i den yndefulde Sommer.

Og Rngtet vender hiem igien sin Fod.
 Gud har lagt Sorg paa Danmark, paa vor Moder.
 Men Rngtet bringer Bud, at Smertens Rod
 Har ogsaa skudt sin Blomst ved fjerne Floder.
 Var det formeget, om Hver monne gaae
 I Sørgedragt for ham, som for en Broder?
 En Stor er død — der fødes mange Smaa.
 Gud har lagt Sorg paa Danmark, paa vor Moder.



N o r g e.

Sang ved det nordiske Studentermøde.

I giæve Ungersvende,
 Lytter til Sangen!
 Lad Eders Siæle vandre
 Balfart mod Nord.

Drag frem i Eders Minde
 Sagnet det gamle
 Om Adelssteen, om Olaf,
 Om Hakon Jarl.

Da vil I faae at høre,
 Alt mens I mindes,
 Sværdgny og Buers Hviin og
 Skjoldenes Klang.

Da vil for Siælens Dje
 Straalende stige
 Vor høie Frændes Billed,
 Kampen i Nord.

I Skin af Nordlysflammer
 Staaer han, den Gamle;
 Hvid om hans Isse hvælver
 Sneen sin Hielm.

En Kiortel grøn af Graner
 Steenbrynnen dækker,
 Sit Solstikag Fossen ruller
 Over hans Bryst.

I Skjoldets Malm er rifet
 Mægtige Navne;
 Evighedsblomster gyldne
 Glimte derom.

Drag frem i Eders Minde
 Sagnet det unge:
 Da vil et andet Billed
 Møde Jert Blik.

Ung er den Gamle vorden;
 Over hans Pande
 En Krands af Roser skyder
 Rødmende frem.

Klang som af Morgensklokker
 Lyder omkring ham,

I Haanden høit han løfter
Frihedens Blus.

De høie Fielde gløde
Stærkt hvor det skinner,
De høie Hierter gløde
Stærkere dog.

I glæve Ungersvende,
Bægerne fylder!
Hil Kæmpen, som er baade
Gammel og ung!



Faddersang.

Mens Drengen løber om i Veir og Vind
 Dg river Huller paa sin Troie,
 I Hiemmet sidder taus, med stille Sind,
 Hans Søster med det fromme Die.
 Med broget Silke væver hun i Lad,
 Dg mens hun væver Rosens røde Blad,
 Selv hun i Len
 Blomstrer saa skøn,
 Som Rosen siin, med yndig Duften.

For hver en Blomst, som hun baldyrer smukt,
 En Tankeblomst af Knoppen springer,
 Dg mens hun modnes da i ærbar Tugt,
 Faaer hendes Siæl fuldbaarne Vinger.
 Da fødes Længslen i det unge Sind,
 Da rødmer dobbelt smuk den friske Kind;
 Tankernes Duft
 Stiger i Lust,
 I Hiertet er det snart Skærfsommer.

Bed Vinduet staaer hun, for i Aft'nens Vind
 De varme Kinders Glød at spale,
 Da banker det, en Veiler træder ind:
 „Skøn Jomfru lytte til min Tale!“

Dg som hun lytter drømmende dertil,
 Det giennem Siælen gaaer som Harpespil;

Livspoefte

Erøver forbi

Den unge Rose i Skærsommer.

Dg denne Klang af Elfskovs Harpespil,
 Den toner end i Livets Aften;
 Den lyder mildt naar Diet luffes til
 Dg giver Dvindehietet Kraften.
 Den stille Lykke blomstrer stadig kun,
 Hvor Kiærlighed befrugter Siælens Grund:

Derfor hvert Savn

I Dvindens Favn

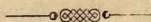
Til Lyd af Elfskovs Strænge slumrer.

Lad Manden færdes kun i Tankens Strid,
 I Tvivlens Kamp og svære Trængsel;
 I Tankens Fred sig hviler Dvinden blid,
 I Hiemmet hviler hendes Længsel.
 Til Lykke derfor, du i Buggen der!
 Til Lykke, Glut! at ingen Dreng du er!

Ja, lille Moer!

Tro vore Ord,

Dg vær du glad, det er en Datter!



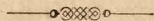
Længsel.

Da Livets Fader bød vor Aand at stige
 Fra Himlen ned og klæde sig i Jord,
 Gav han om Alt, hvad hist i Reenhed boer,
 Et Minde den, som ingen Tid skal vige.

En Længsel boer i Hjertets tause Rige,
 En aldrig stilt, som skildres ei med Ord,
 Veed ei sit Maal; men af! dens Magt er stor,
 Dg evig med vor Rolighed vil frige.

Den er os nær i Fryd, som og i Smerte;
 Den lokker Smil i Sorgen paa vor Læbe,
 Dg klagende dens Røst i Glæden klinger.

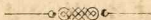
Saa fylder den paa Livets Dag vort Hjerte,
 Men mod dets Aften, naar den did vil stræbe,
 Da sprænger den vort Bryst med sine Binger.



M a d o n n a.

Du Madonna! som med Smerte
 Fødte Verdens rige Hierte,
 Og med Sorg og Suf det svøbte
 Og i Taarer Barnet døbte,
 Og dit Blik lod frygtsom drage
 Fremad mod de tunge Dage:
 Du Madonna ligner Siælen,
 Naar med Frygt og bange Dvalen
 Den sin Tro til Verden føder
 Og, mens Moderhertet bløder,
 Beder Gud, han vil bevare
 Troen reen i Livets Fare.
 Du Madonna! som med stille
 Haaben saae mod Livets Kilde,
 Og med stærk Fortrøstning vidste,
 Jesu Gravsted skulde briste
 Og din Søn tilbage stige
 Til sin Faders lyse Rige:
 Siælen ligner du, som rolig
 Skuer op mod Herrens Volig,

Og sin Haaben trofast sætter
 Til den Seier, han forjætter,
 Til den Visshed, at af Sorgen
 Stiger frem en nysødt Morgen.
 I sit Haab til Gud alene,
 I sin Seierslyst, den rene,
 I sin Frygt og bange Dvalen
 Førend Proven, ligner Siælen
 Dig Madonna, som med Smerte
 Fødte Verdens rige Hierte!



E I F!

Efter J. Freiligrath.

O, elst imens du elste kan!
 O, elst imens du elste maa!
 En Tid der kommer, da du skal
 Alene mellem Grave staae.

See til, at i dit Hierte ei
 Du dræber Kiærlighedens Baar,
 Saalænge som et andet Bryst
 Med Kiærlighed imod Dig slaaer.

O, trøst Enhver, som tillidsfuld
 Har lukket op for dig sin Siæl,
 Og gjør ham glad saa tidt du kan,
 Og stig ham ei et koldt Farvel.

Og vogt Din Tunge vel; thi snart
 Et bittert Ord kan blive sagt.
 O Gud! det var ei ilde meent —
 Men ham har det dog Smerte bragt.

D, elst imens du elste kan!
 D, elst imens du elste maa!
 En Tid der kommer, da du skal
 Alene mellem Grave staae.

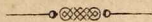
Da knæler du ved Graven ned
 Og skjuler taareblændt dit Blik
 I Kirkegaardens vaade Græs,
 Fordi saa tidlig bort han gik;

Og siger: D, see til mig ned,
 Der ved dit Gravsted græder seent;
 Tilgiv, at jeg dig krænkter har —
 O Gud! det var ei ilde meent.

Men han kan ikke see dig meer,
 Og til dit Bryst han kommer ei;
 Den Mund, der tidt dig kysset, kan
 Ei sige: Jeg tilgiver dig.

Han gjorde det, han tilgav dig;
 Men mange Taarer har han kiendt
 For dig og for dit bittre Ord —
 Dog tys, han hviler, han har endt!

D, elst imens du elste kan!
 D, elst imens du elste maa!
 En Tid der kommer, da du skal
 Alene mellem Grave staae.



For Speilet.

Nei, Forsængelighed er det ikke,
 Naar jeg taus for Speilet stille staaer,
 Og, fordybet selv i mine Blikke,
 Drømmer bort de smertefulde Aar.

O, jeg veed, at rynket er min Pande
 Og min Læbes Varme duftet hen,
 Og jeg veed, at Tidens dybe Bande
 Bringer ikke Roserne igien.

Det er ei om Kindens friske Rødme,
 Ei om Haarets gyldne Lok jeg seer,
 Det er ei om Smilets milde Sødme,
 Ak, jeg veed, at jeg har mistet meer.

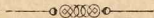
Jeg har mistet Tankens fromme Stilhed,
 Jeg har mistet Siælens Rosenvaar,
 Og mit Hjertes elskovsfulde Mildhed
 Har jeg mistet — jeg er kold og haard.

Om det Tabte har jeg kun eet Minde,
 Ikke meer — det er mit eget Blik;
 Naar jeg møder det, saa kan jeg finde
 Der igien, hvad i mit Liv forgik.

Thi mit Die har endnu den samme
 Milde Glands, som Hjertet mistet har,
 Og mit Blik endnu den rene Flamme,
 Som forlængst i Tanken slukket var.

Og naar lange, drømmende jeg sænker
 Diet i mit Dies Dybder ned,
 Er det, som Grindringen mig skienker
 For en Stund at glemme, hvad jeg veed.

Nei, Forsængelighed er det ikke,
 Naar jeg taus for Speilet stille staaer,
 Og, fordybet selv i mine Blikke,
 Drømmer bort de smertefulde Aar.



Jesu Fred.

Der er Sorg og Kamp paa Verdenshavet,
 Stærke Storme over Bølgen gaae,
 Og mit Haab mod Klipperne de slaae,
 Saa det bliver knust og dybt begravet.
 Tornefrandsen trykker om min Pande,
 Mens jeg bange maa ved Bredden staae
 Og med bitter Smerte tænke paa
 Alt hvad der er dræbt af disse Baae.
 Barndomslivets lysende Grindring,
 Og mit unge Hjertes Fred og Lyst,
 Og den kække Tillid i mit Bryst,
 Og min Hviles trøstefulde Lindring —
 Alt er mistet, alt er det besejret;
 Og bag Bølgen hist, fiernt i det Blaa,
 Hvor min Fremtids gyldne Slotte laae,
 Der har tunge Skyer nu sig leiret.
 Alt er tabt, hvad har jeg vel tilbage?
 Ikkun Korsets Byrde paa min Skulder,
 Strid og Savn og Verdenslivets Bulder,
 Og min Sorg og trøstesløse Klage.

Mine Taarer bort i Havet svinde,
 Og mit Suk, det bliver ikke hørt;
 Hvorfor er jeg hid til Livet ført,
 Hvor der er kun Kamp og Sorg at vinde?

Saa jeg tænkte — da fornam jeg Toner,
 Stærke, dæmpede, som Orgelklang;
 Sødt og kærligt, som i Fuglesang,
 Lød det om den evige Forsøner:
 „Der er Fred i Verdens Strid at finde,
 Der er Hvile for den trætte Siæl,
 For den Tørstige der er et Væld,
 Som skal aldrig høre op at rinde.
 Naar dig Livets Sorger tungest falde,
 Og naar Korsets Vægt dig bøiet har,
 Tænk da paa, at der var En, som bar
 Korsets tunge Byrde for os alle;
 Tænk da paa, at der var En, som lagde
 Verdens Synder paa sit Hoved ned;
 Tænk paa Jesus; det var ham, der sagde:
 Jeg vil give Eder af min Fred.“



Blodbogen.

Ved Cordova, ved Cordova,
 I Gypresfelundens Skygger
 Staaer et Rømpetræ, hvori den
 Vilde Turteldue bygger.

Stammen gammel er og troffet,
 Mærket dybt med sære Runer,
 Som en dunkel Gaade staae de
 Under Bladenes Pauluner.

Naar du gaaer en sildig Aften,
 Mens den fulde Maane hæver
 Lysende sig op af Havet,
 Giennem Skoven, og du bærer

Uvilkaarligt under Træet,
 Bed det dunkle Blad at skue,
 Der med blodig Farve skinner
 Underligt i Maanens Lue:

Knæl da ned ved Stammens Fødder,
 Til Maria beed et Ave,
 Dg gaa stille giennem Skoven,
 Som du gif blandt Kirkens Grave.

Dette Sted er vel saa helligt,
 Som de skumle Kirkebuer,
 Thi her sluktes et uskyldigt
 Dg et kjærligt Hjertes Luer.

 I.

I Cordova, i Cordova
 Abdorhaman staaer, den Gamle,
 Høit paa Minaretens Top, for
 Stiernetegnene at samle.

Om hans Finger snoer sig Ringen,
 Den, hvorved det Løste bindes,
 I sin Haand han holder Staven,
 Hvormed skjulte Skatte vindes.

Dg paa Stierne han stirrer,
 Mens forneden Bønner lyde,
 Gransker ivrigt, den forborgne,
 Hemmelige Skrift at tyde.

Thi han troer, at Allah skrevet
 Har paa Himlens stolte Pande
 Med sin Finger hver en Skat, der
 Skiules rundt i alle Lande.

Dg han elsker Morgenstiernen
 Kun fordi dens Glæds ham minder
 Om Demantens klare Funken,
 Der i Kongekronen skinner.

Dg han elsker Solens Nedgang
 Under Vølgen, Aftenrøden,
 Kun fordi dens Skær kan lignes
 Med Rubinens dunkle Bløden.

Stiernen stiger, Stiernen synker
 Atter ned bag Skyers Lag.
 Abdorhaman staaer alene,
 Stirrer til den lyse Dag.

II.

Men hans Datter, men Zaïde,
 Hun, som bringer til at strømme
 Blodet hos hver maurisk Ungling,
 Hvor er hun? Thi ei i Drømme

Hviler hun paa Silkepuden;
 Hun den sværmeriske, blide,
 Skionnest blandt Cordovas Piger —
 Hvor er hun, hvor er Zaïde?

Ved Cordova, ved Cordova,
 Blandt Gypsessens mørke Skygger,
 Staaer et Træ, et ungt, hvori den
 Vilde Turteldue bygger.

Allahs Maane ned fra Skyen
 Paa Gypsseslunden skinner,
 Med sin gyldne Haand den klapper
 Venligt Træets lyse Kinder.

Med sin gyldne Haand den klapper
 Abdorhamans Barn, Zaïde,
 Der blandt friske Blomster hviler
 Ved den christne Ridders Side.

Dg hun taler til Don Pedro:
 Siig mig dog, hvor tør du vove,
 Du, en Christen, dig at nærme
 Til Cordovas sorte Skove?

„Skionne Rose! Skionne Rose!
 Svarer Alpujarras Kriger,
 Jeg dig elsker, og for Elskov
 Beed du, hver en Frygt bortviger.“

Saa du virkelig mig elsker?
 „Ja ved Nattens lyse Stierne“
 Og du tænker paa mig? — „Er du
 Siern, er mine Tanker fierne.“

Og du vil mig altid elske?
 „Ja, selv under Savn og Møie.“
 Og jeg skal din Hustru blive,
 Boe hift paa dit Slot det høie?

„Boer du ikke alt, Zaida!
 I mit Bryst bag Pandsets Buer;
 Kan du spørge da, om du skal
 Boe i Borgens stille Stuer?“

Vel, Don Pedro! Vel, Don Pedro!
 Hør da nu, hvad jeg vil sige!
 Naar i Morgen ned i Havet
 Solens sidste Straaler vige;

Dg naar Aftnens røde Rose
 Blomstrer, mens den hvide svinder,
 Gaaer min Fader, Abborrhaman,
 Op paa Minaretens Tinder.

Thi han troer, at Allah skrevet
 Har paa Himlens stolte Bände
 Med sin Finger hver en Skat, der
 Stiules rundt i alle Lande.

Naar til Bøn hver Maurer kaldes
 Høit af Minaretens Sanger,
 Naar min Fader troer, jeg slumrer,
 Vent mig her da med en Ganger.

„Tys, Zaidé! tys, Zaidé!
 Naalen jeg bag Træet hørte.“
 Det de vilde Turtelduer
 Bar, der sig i Løvet rørte.

Dog Farvel! Jeg bort maa ile
 Før de sidste Stierner svinde,
 At ei mine Biger, naar de
 Baagne, Leiet tomt skal finde.

Dg skal sige til min Fader:
 See, din Datter er forsvundet!
 Vi har søgt i Husets Sale,
 Dg har ikke hende fundet.

Men naar Maurerfolket kaldes
 I Moskeen ind til Bøn,
 Naar min Fader troer, jeg slumrer,
 Vent, Don Pedro! her i Len!

III.

I Cordova, I Cordova
 Abdorhaman staaer, den Gamle,
 Høit paa Minaretens Top, for
 Stiernetegnene at samle.

Men med skummelt Die stirrer
 Han fra Taarnet ned i Skoven
 Under Muren, og han ændser
 Ikke Stierne foroven.

Knytter voldsomt sine Hænder,
 Mens han stamper haardt med Foden;
 Klarligt sees det af hans Miner,
 At hans Hævn er snart fuldmoden.

Dg mens høit en Røst fra Taarnet
 Kalder Maurerne til Bøn,
 Dgsaa han, den Gamle, beder
 Til Propheten hist i Løn.

Men hans Datter, men Zaïde;
 Hvor er hun? — Fra Leiet stiger
 Sagte hun og speider ængstligt,
 Om de sove, hendes Piger.

Ind i Silfens mørke Folder
 Syller hun de fine Lemmer,
 Lytter saa igien, men ingen
 Røst i Huset hun fornemmer.

Om den smekke Midie snoer hun
 Beltet med de dyre Stene,
 Om sin ranke Hals hun hænger
 Kun en Krands af Perler rene.

Men om Hovedet, omkring de
 Sorte Loffers Glands og Duften,
 Intet Slør Zaïde slynger,
 De skal slagre frit i Luften.

Sagte løser hun Sandalen
 Af de fine, spæde Fødder,
 At hun ei af Lyden røbes,
 Bed at gaae blandt Skovens Rødder.

Nedad Trappen lydløst skrider
 Abborrhøms unge Datter.
 Men fra Minarets Tinde
 Lyder der en sagte Latter.

Læs hun gaaer igiennem Skoven,
 Hører Turtelduen flage;
 Naar det rasler mellem Løvet,
 Seer hun angest sig tilbage.

Alt hun øiner Træets lyse
 Løv, bestraalt af Stjernens Blikke,
 Og hun flyver giennem Skoven;
 Men Don Pedro er der ikke.

Og mens Maanens gyldne Finger
 Klapper venligt hendes Kinder,
 Der en Dølv i Mørket blinker
 Og i hendes Bryst forsvinder.

Drag dit Sværd og spor din Ganger,
 Grib Stridsøren ved din Side!
 Jil, Don Pedro! iil, Don Pedro!
 Før de myrde din Zaiide.

See! han er der alt, men kun for
 Hendes sidste Blik at fange,
 For at høre Dødens sidste
 Suk, det smertelige, lange.

Og den skjulte Morder flygter,
 Medens Maurerpiogens Blod
 Rinder ned i dunkle Strømme
 Over Træets unge Rod.

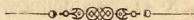
Men den næste Vaar, da nye
 Blade hvælves over Stammen,
 Bidne de om Abborrhamans
 Dattermord med blodig Flammen.

Og fra den Tid Maurerfolket
 Rayn af „Blodets Træ“ det skienked,
 Og fra den Tid om Zaiide
 Sagnet er til Stammen lænket.

Derfor, naar du gaaer en Aften,
 Mens den fulde Maane hæver
 Lysende sig op af Havet,
 Giennem Skoven og du bærer

Uvilkaarligt under Træet,
 Bed det dunkle Blad at stue,
 Der med blodig Farve skinner
 Underligt i Maanens Lue:

Knæl da ned ved Stammens Fodder,
 Til Maria beed et Ave,
 Og gaa stille giennem Skoven,
 Som du gif blandt Kirkens Grave.



Vennsbierget.

Romantisk Drama i 5 Acter.

Personerne.

Conrad.

Aunigunde, hans Moder.

Marie, hans Brud.

German, Vaabensmed.

Anna.

Jacob }
Henrik } Jægersvende.

En Brudespænd.

Bønder og Bønderpiger.

Første Act.

En Stue i et Jægerhuus. Paa Bæggene hænge Jagtrebskaber, og
over Døren Hjortehorn.

Første Scene.

Henrik. Anna.

(Den Sidste især med at dække Bordet).

Henrik.

Bliv! Lad mig hjælpe dig at glatte Dugen.

Anna.

Na nei vist ikke! det forstaaer du ei.

Kom blot med Blomsterne, du holder! Giv

Mig Roser først.

Henrik.

Der!

Anna.

Au! du stifter mig.

Henrik.

Kom, skal jeg kysse dig, hvor det gør ondt.

Anna.

Nei Tak! Giv mig blot Blomsterne! See der,
Paa denne Plads Jomfru Marie sidder;
Der skal de hvide Roser ligge, det . . .

Henrik.

Betyder, at hun skal staae Brud i Morgen.
Gi sandt?

Anna.

See, see! Jeg troer alt du begynder
At faae Forstand paa Bryllupsstik.

Henrik.

Jeg maa

Vel see at skynde mig at lære noget
Til vi skal giftes.

Anna.

Na, for den Sags Skyld,

Saa kan du lære meget inden den Tid.
Læg nu de røde Roser der ved Siden,
Hvor Conrad sidder . . . nei, hvor du er flodset!
Du lægger dem ved Siden af hinanden
Som et Geled Soldater. See vaa mig!
Saadan de ligge skal . . . hvad seer du paa?

Henrik.

Du sagde jo, jeg skulde see paa dig.
Det gjør jeg nu; nu seer jeg paa din Mund,
Og tænker paa hvor den er sød at kysse.

Anna.

Naa, vær nu ordentlig! Sy, skal dig noget!
Giv mig de andre Blomster; de skal ligge
Bed Bordets Ende allesammen, hvor
Den gamle Kunigunde har sin Plads.
See saa! Er det nu ikke rigtig smukt?

Henrik.

Jo, men der er een Blomst, som dog er langt,
Langt kjønnere, end de, som her er samlet.
Naar den i Dugen kom . . .

Anna.

Hvad mener du?

Henrik.

Jeg mener dig!

(han kaster hende Dugen over Hovedet).

Anna.

Men Henrik dog! Slip mig paa Diebliffet!
Jeg bliver vred.

Henrik.

Ja, giv mig først et Kys!

Anna.

Nei, siger jeg; nu faaer du ikke noget.

Henrik.

Ja, ja! saa ta'er jeg det.

Anden Scene.

De Forrige. Jacob.

Jacob.

Nei, seer man det!

Jeg troer, I lege Blindebuk, I to!

Har du ei andet at bestille, Henrik?

Nu er det Middag alt, og endnu har du

Ei været hos de Spillemænd, som skal

I Morgen Aften spille til vort Gilde.

Naa, Marsch afsted! Naar Conrad kommer hjem,

Han jager bort dig, om du saa skal røgte

Dit Grind først i Nattens Mulm og Mørke.

Henrik.

Na, han er ei saa streng.

Jacob.

Det er han netop.

Det veed jeg bedst; thi jeg har lært ham selv

At passe sine Pligter fra han var

Saa stor som saa.

Henrik.

Ja vist, det har I jo

Mig alt berettet over hundred Gange.

(Til Anna).

Farvel, min Fæstemø! Gid det var til

Bort Bryllup nu jeg Spillemænd bestilte!

(gaaer).

Tredie Scene.

De Forrige (uden Henrif).

Jacob.

See her er Biin, og det en rigtig god,
Som jeg i Kielderen har tappet selv.
Nu tænker jeg, vi har dem snart tilbage.

Anna.

Det Skriftemaal har ogsaa varet længe.

Jacob.

Ja, du maa huske paa, at der er langt
Herfra til Klofret over Venusbierget.

Anna.

Dg naar man saa tilmed har mange Synder
At bære paa, saa gaaer det langsomt kun;
Men hiemad maa det gaae desmere let.

Jacob.

Var det saa sært vel, Jomfru Næsblis, om
Man Dagen før sit Bryllup havde en
Dg anden lille Synd, man kunde ønske
At lette Hjertet for?

Anna.

Nei, Gudbevares!

Men siig mig blot, hvem troer I vel har fleest?

Jacob.

Fleest Synder?

Anna.

Ja.

Jacob.

Hvor kan jeg vide det.

Anna.

Da tænker jeg, at Conrad har de fleste.

Jacob.

Du tænker, ja du tænker . . . han, som jeg
Opdraget har fra han var ganske lille,
Og lært at bruge baade Spyd og Bøsse,
Og fulgt, mens han var Dreng, hver Søndag op
I Klosterkirken naar der læstes Messe,
Han skulde ha'e de fleste Synder! Nei,
Jeg tænker snarere, din Jomfru har
Vel en og anden Skyld at bære paa.
Jeg ellers ei begriber, at hun ikke
Kan være gladere i Sind; thi hun
Har Grund dertil. Hun fattig var, og havde
Gi Fader eller Moder meer, da hun
Før to Aar siden kom i Huset her
Hos hendes Morbro'er, Conrads gamle Fader.
Han og hans Hustru elsked hende snart
Som deres eget Barn, og før han døde
Han lagde hendes Hænder i sin Søs.
Er det ei Lykke, maa jeg spørge, for
En fattig Pige, uden Slægt og Venner,

At faae en Mand, som Conrad? Ung han er,
 Og smuk, og kjaek og raff trods nogen Jæger,
 Og Greven holder af ham, har ham sat
 Til Bogter over alle sine Skove;
 Jo, saadan Lod maa kaldes fielden Lykke.
 Men derfor bør hun ogsaa skionne paa det,
 Og see fornoiet ud og . . .

Anna.

Ih, de komme!

Jeg hører dem paa Trappen alt derude.

Jacob.

Saa skynd dig da, løb ud og tag imod dem!

Jeg gaaer kun langsomt, du har unge Been.

(Anna gaaer, og kommer strax igjen med de Andre).

Fjerde Scene.

De Forrige. Kunigunde. Marie. Conrad.

Jacob.

Velkommen hjem! Guds Fred jeg ønsker efter

Den fromme Vandring Jer.

Kunigunde.

Tak, gode Jacob!

Jacob.

Til Lykke og Velsignelse jeg ønsker

Jer ogsaa, Jomfru! og Jer Husbond med.

Jeg kalder ham Jer Husbond alt, endskiøndt

Han egentlig i Morgen først det bliver;
 Men, som I veed, naar ret man ønsker noget,
 Man tænker sig det ofte alt som skeet.

Kunigunde.

Jeg seer, du har alt dækket for os, Anna!

Marie.

Dg pyntet smukt med Blomster . . . see dog, Conrad!

(hun rækker ham nogle Roser).

Der, tag dem dog! deel mine Roser med mig!

Conrad.

Behold dem selv! Hvi rive altid I
 De smukke Roser af? Troer I, der kommer
 Meer Rosenduft i Livet ind, fordi
 I fylde Eders Stuer op dermed?

Marie.¹

Men Herregud! Hvad har dog Blomsten gjort dig?

Conrad.

Naar jeg i Skoven gaaer ved Morgengry
 Og træffer paa min Vej en Rosenbush,
 En dunkelrød, af Morgenduggen vaded,
 Saa kan jeg ogsaa glæde mig derover.
 Jeg glæder mig ved Blomstens vilde Gløden,
 Som ingen Dugg kan slukke, ved dens Torn,
 Der skjærmer som et Spyd det unge Liv,
 Og borer hvaast sig i min Finger ind,
 Naar jeg vil røre den; men bryde Blomsten,

Det gjør jeg aldrig, mindst naar den er Knop.
 Saalenge den paa Stænglen staaer, da flammer
 Hver Aare i dens Blad af Elfskovsbrand;
 Er først den brudt, saa skjætter jeg den ikke.
 Men nok derom! Hvor Solen brændte hedt!
 Jeg tørstig er, bring mig et Bæger Viin.

(til Marie).

Marie! græder du? Saa giv mig Rosen!
 For dine Taarers Skyld jeg bærer den.
 See paa mig! Græd nu ei, det skæmmer dig,
 Og det er Synd.

Marie.

O, var der ingen større,
 Den kan jeg bære vel.

Conrad.

Siig ikke det!

Huff paa, imorgen bliver jeg din Husbond,
 Og hvad dit er, skal ogsaa være mit.
 Din Skjønhed er det, som jeg elsker hos dig,
 Den er en Skat, der ene mig tilhører,
 Og som du ei maa forud ødsle bort.

Kunigunde.

Tag kun af Bordet, Anna! Vi har spist
 Til Middag alt. Fra Kirken fulgte vi
 Pater Johannes ind i Klosteret.

Han gav os Fisk og Brød og Druer, som
Var modnet i hans egen lille Have.

Marie.

Hvor Munkene i Klosteret deroppe
Maae leve smukt og godt! Ei sandt, min Moder?
Om Sommeren har hver sin egen Have,
Med mange Blomster i og søde Frugter;
Der kan han sidde eensomt, uforstyrret
I Dvæld, naar Solen gaaer bag Bierget ned,
Og mindes fromt vor Frelser og hans Liv,
Mens Aftenkloffen ringer over Dalen.
Jeg ønsked tidt, jeg var i Kloster, Moder!

Kunigunde.

Ja du har Ret, mit Barn! Bag Klostre's Muur
Er Fred og Stilhed hos de fromme Munke,
Og Freden er en Skat, heel værd at eie.
Dog, har du med dit eget Hierte Fred,
Saa bliver hvert et Huus, hvori du lever,
Et helligt Sted for dig; trøst dig med det.

Conrad.

Hvor vi dog er forskiellige, min Moder!
I mig det gyser koldt, naar jeg mig nærmer
Den skumle Klosterkirke med dens Buer.
Den er mig som en Grav, og naar jeg knæler,
Har jeg en Følelse, som Løstets Hvalv
Sig vilde sænke over mig for evigt.

Idag jeg piintes meer, end nogensinde;
 Hvis ei Marie havde været, var jeg
 Vist løbet bort for Munken mig velsigned.
 Men Solen skinned giennem Ruden ind;
 Dens Lys faldt paa dit hvide Bryst, Marie!
 Og giennem dine Fingre, som du folded,
 Saae jeg, hvor Blodet skinned rosenrødt,
 Ja selv din blege Kind var farvet rød;
 Da var du smuk! da glemte jeg at gys.
 Men ellers . . . nei, sligt Liv mig huer ikke.

Kunigunde.

Da har jeg ønsket tidt, at du var Munk.
 Det stille Liv, den fromme Syklen med
 Dig selv i Tankens dybe Gensomhed,
 Hvorfra al verdslig Stræben er forviist,
 Og fremfor alting Bøn ved Dag og Nat
 Vist havde frelst dig for dig selv, min Søn!
 Jeg mener for din vilde Lyst og Uro.

Conrad.

Alt jeg var Munk! Hvad siger du, min Moder?

Kunigunde.

Jeg intet Bedre veed at ønske dig.

Conrad.

Jeg skulde give Slip paa Bierg og Dal,
 Paa Skov og Sø, paa Jægerhornets Gialden,
 Paa Bøssens Knald og mine Hundes Glam!

Jeg skulde stille mig fra Livets Skienhed,
 Og mure ind mig, levende begraves!
 Troer du mit Bryst blev hvalvet, Stemmen stærk,
 For Psalmer bagved Alteret at synge?
 Troer du, med Musfler flettet blev min Arm,
 For som en Muldvarp hist i Klosterhaven
 At rode Jorden op med Skovl og Spade?
 Hvi raader du ei Ulvesloffen, naar
 Ved Vintertid den tuder høit af Hunger
 I Skovens Dyb og samles om vort Huus,
 Hvi raader du dem ei, at de skal skilles,
 Og søge hver sin Næring smukt i Fred,
 Som Huushund hos en Bonde? Jeg en Munk!

Kunigunde.

Blot stille, Conrad! Vær dog ei saa vild!
 Tro mig, du kiender ei det Liv, du spotter.

Conrad.

Jeg kiender ei det! Saae jeg ikke nys
 De visne Munke snige sig forbi mig,
 Blodløse Skygger liig, i Klosterhallen?
 At leve hen sit Liv og aldrig elske,
 Den Tanke blot kan faae mig til at skielve.
 Er det ei sandt, min Brud?

Marie.

Jeg tænker at

En himmelft Kiærlighed dem fylder saa,
 Alt ei den jordiske de agte stort.

Conrad.

Men Jorden har sit Krav; den raaber høit
 Med tusind Stemmer til mig: du skal elske!
 Har I da Dine, og kan ikke see?
 Har I da Øren, og kan ikke høre?
 Hvad brænder vel ved Dag i Solens Flamme?
 Er det ei Elskovs Fryd? Hvad sænker stille
 Ved Nat med Maanens Lys sig i min Siæl?
 Er det ei Elskovs Sorg og Savn? Hvad troer
 Du vel, at Træ til Træ i Skoven hvifser,
 Naar susende de røre deres Blade,
 Mens mellem Løvet Nattergalen flaaer?
 Selv dybt i Klippen, bag den haarde Steen,
 Der gløder Guldets rødt i Elskovs Flamme,
 Og Biergkrystaller under Løftet stirre
 Med klare Dine til hinanden hen.
 Om Elskov taler Alt, Jord, Hav og Himmel,
 Den fylder alt; kun Munkens Bryst er øde,
 Han veed ei, hvad Naturen taler om.
 Naar Aftensolen maler Himlen rød,
 Da folder han de magre Knoffelhænder,
 Og lukker Diet for det stærke Skier.
 Naar Maanen giennem Vinduet i hans Celle
 Sin hvide Straale over Gulvet kaster,

Da reiser han sig fra sit haarde Leie;
 Men han gaaer ei i Haven ud at lytte
 Til Nattergalens Sang; han sniger taus
 Sig med sin Bønnebog i Kirken hen.
 Der knæler han paa Gulvets kolde Fliser,
 Og mumler frem en Bøn; naar den er endt,
 Saa gaaer han atter i sin Celle ind,
 Og lægger sig paa Leiet hen og sover.
 Maaskee tilsidst, naar Døden alt staaer hos ham,
 Og han det brustne Blik tilbage kaster
 Paa Livet, som han nu Farvel skal sige,
 Maaskee han føler da, at han var død
 Forlængesiden alt, at nu hans Vandring
 Er kun fra een Grav over i en anden. —
 Og du kan ønske, Moder! jeg var Munk!

Kunigunde.

Letfindig er din Tale nu, som altid.
 Saa er ei Munkens Liv, som du det maler;
 Og paa sin Dødsfeng seer han ei tilbage,
 Hans Blik er fremad vendt mod Lyset, som
 Fra Himlens Porte strømmer ham imøde.
 Gud skienke dig en Død som hans, min Søn!

Conrad.

Nu ja, lad Munken døe, som bedst han kan!
 Men vi vil leve, ikke sandt, Marie?
 Imorgen skal vi træde Brudebandsen

Med Klang og Spil, saa selv den stille Skov
 Skal undre sig, og Hiorten spidse Dren.
 Er Alt nu færdigt her til Bryllupsgildet?
 Er Viin og Ol fra Kiældren hentet op?
 Er Brødet bagt, og Dyret bragt herind?

Jacob.

Altting er færdigt, som I bød det, Herre!
 Jeg selv har tappet af den bedste Viin,
 Det samme Fad, som der blev druffet af
 Til Eders Faders Bryllup, den er god.
 Det er dog underligt at tænke paa,
 Da vidste ingen Mand af Jer at sige;
 Nu er I Herre her, og Brudgom selv.
 Af, havde dog Jer Fader levet blot
 Et Aar endnu, og havt den Glæde, selv
 At see Jer staae for Alteret som Brudgom!
 Men Herrens Villie skee! Jeg takker ham,
 At han dog lader mig den Dag opleve. —
 Nu skal jeg selv gaae ud og trække Skindet
 Af Hiorten, I har skudt; saa stort et Dyr
 Har ieg ei seet i mange Aar i Skoven.

Conrad.

Ja vist, det har en dygtig Ryg; men vi
 Gaae ogsaa Munde nok i Dvæld at mætte.

(til Anna)

Er Henrik kommen hjem fra Spillemanden,

Dg kan han komme her imorgen Aften,
Dg spille til vor Dands?

Anna.

Han er ei kommen.

Jacob.

Det troer jeg nok, jeg jog ham nys afsted.
Naar man en Kiærest har, saa flytter Foden
Sig altid tungt, naar den skal bort fra Huset.
Nu kommer han først hjem engang i Nat.

Conrad.

Dg jeg gav Bud, han skulde gaae før Dag!
Hvad skal det sige, hvorfor gif han ei?
Hvi gjør I ikke, som jeg siger Eder?

(til Jacob)

Naar det er mørkt, skal Porten lukkes i,
Her kommer Ingen ind ved Nattetid;
Dg gjør han Støi, vil ind med Magt, saa luf
Kun Vinduet op og send et Skud derud.
Den Dreng! Jeg skal ham lære til at lystre!

(Jacob gaaer.)

Femte Scene.

De Forrige (uden Jacob).

Kunigunde.

Men Conrad, Conrad! styr dit vilde Sind!
Tænk paa, du kommer fra Guds Bord; forspild
Gi Naaden, som er nylig skienket dig.

Conrad.

Hvad nu? Er det vel Synd, at jeg vil lydes?

Kunigunde.

Synd er det, Conrad! Dagen før dit Bryllup,
 Naar mild og venlig just du skulde være,
 Alt ødsle med en Strøm af Bredeord,
 Fordi en Svend har nølet med sit Grind.
 Hvor tidt har jeg ei sagt det, bedt dig henligt,
 Du skulde lægge Tømme paa dig selv,
 Før Sorg og Savn der fødes af din Bildhed.
 Men Intet frugtet har; vil du maafee,
 At mine gamle Dine skal sig fylde
 Med Taarer først, før jeg kan røre dig?

Conrad.

Før vil jeg rive ud mit Die selv,
 Før nogen Taare der i dit skal komme,
 Du, som jeg elsker høiere, end Alt!
 O, tilgiv mig, hvis jeg har voldt dig Sorg,
 Nu er jeg rolig jo; see paa mig, Moder!

Kunigunde.

Jeg sagtens kan tilgive dig, min Søn!
 Jeg elsker dig, du er mit Hierte nær.
 Gid aldrig blot den Stund maa komme, da
 Du angrende dig vender til dig selv,
 Og ei kan selv tilgive, hvad du gjorde.
 Engang i Livet kommer dog en Tid

For Alle, tidligt eller seent, hvori
 Enhver sin egen Idræts Dommer bliver.
 Da stige frem igien de gamle Minder,
 De længst forglemte, som var unge dengang
 Du selv var ung; da faae de Røst paany,
 Og tale stundom bittre Ord til Sjælen.
 Gud styrke dig, naar engang din Tid kommer,
 Mit kiære Barn! jeg kan dig let tilgive.

Conrad.

Det er saa hedt herinde, hvorfor aabne
 I ikke Vinduet? Dog, maaskee det er
 Kun mig, som Veien hid fra Klosteret
 Og Vinen har giort hed; jeg vil gaae ud
 Og hvile mig en Stund i Skovens Skygge,
 Og lade Vinden føle mig mit Ansigt.

(gaaer.)

Sette Scene.

De Forrige (uden Conrad).

Runigunde.

Jeg mærker ogsaa, jeg er bleven modig.
 Jeg troer, jeg vil mig lidt paa Sengen lægge
 Og hvile mig. Er du ei træt, Marie?

Marie.

O nei, min Fod er ikke træt.

Runigunde.

Men Hiertet?

Mit fromme Barn! du Taarer har i Diet;
 Er det for Roserne endnu du græder?
 Giv dig tilfreds! du kiender Conrad jo;
 Han er som Skoven her, hvori han lever,
 Tidt mørk og vild, desvære det er sandt.
 Men som de Sletter, der i Skovens Tykning
 Er stundom skjult, hvor Træerne sig stille,
 Og Solen skinner muntert giennem Løvet:
 Saa er hans Sind, det veed du, ogsaa lyst
 Og muntert ofte; og, vil Gud, saa haaber
 Jeg, naar du først hans Hustru bleven er,
 At meget skal forandres. Dagligt Samliv,
 Og Fællesskab i Sorger, som i Glæder
 Kan virke meget; meest dit fromme Sind.

Marie.

Gud give det, min Moder! Bed for mig!
 Bed, at min Navne, at Jomfru Maria
 Vil see fra Himlen ned og styrke mig.

Kunigunde.

Det vil hun vist, saa sandt du elsker hende.
 Men ogsaa hos dig selv du Kraft maa søge,
 Gi altid give efter for din Svaghed
 Og græde, som et Træ, der efter Regnen
 Bed mindste Vindstød ryster Taarer af sig.
 Den, som med kraftig Villie stræber frem,
 Staaer altid Himlen bi; stol du paa det!

(gaaer.)

Syvende Scene.

Marie. Anna.

Marie

(Kaster sig grædende i Annas Arme).

O Anna! hvor uhyggelig jeg er!

Anna.

Men Jomfru dog! hvad fattes Eder? hvi

Er I bedrøvet Dagen før Jert Bryllup?

Nu skulde just I være rigtig glad.

I faaer en Brudgom jo, saa ung og smuk,

Hvad vil I meer?

Marie.

O nævn ham ikke, Anna!

Du er den eneste, til hvem jeg kan

Om Trøst mig vende i min bittre Nød;

Du var mig altid som en kiærlig Søster

Fra jeg min Moder misted og kom hid.

Jeg har jo Ingen uden dig, til hvem

Jeg kan betroe min Sorg; thi Conrads Moder,

Hun er vel from og god, men hun er streng,

Hun vil, man skal med Kraft sin Pligt opfylde,

Og jeg er svag, jeg kan, jeg kan det ikke.

Jeg baaret har ved Dag og Nat alt længe

Min Sorg i Siælen taus og intet sagt;

Men, som en falden Dvinde, der maa under

Sit Hierte bære skiult sin Brødes Pant,
 Saa har jeg skiælveth angst for hver en Time,
 Der bragte mig min Skiebne mere nær.
 Nu er mig Sorgens Barn i Sialen voret;
 Jeg kan ei tie længer, tør ei tale ...
 O Anna, Anna! siig, hvad skal jeg giøre?

Anna.

Hvad fattes Eder da? Betro mig det!
 Siig, elsker I Jer Brudgom ei?

Marie.

Nei, nei!

Jeg kan det ei, jeg har ham aldrig elsket!
 Og hvis hans Fader paa sin Dødsfeng ikke
 Mig havde bønlig bedet, var han aldrig
 Min Brudgom bleven; men han troede,
 Jeg svage Qvinde havde Magt at bøie
 En Sial, saa vild som Conrads ... hvor han feiled!
 Den Høg, som nys derude fanget blev,
 Den kan jeg tæmme, kan jeg bringe selv
 Hver Dag i Buret Føde med min Haand;
 Men Conrads Sind, det bliver aldrig tæmmet
 Om jeg ham elsker? Nei, jeg skiælver for ham!
 Naar han i Stuen træder ind, da er det
 Som paa mit Bryst en Byrde der sig lægger;
 Først naar han gaaer, jeg bliver let igien.
 Og naar han favner mig, og trykker mod

Min Mund sin hede Læbe, er det som
Jeg maatte raabe heit om Hielp.

Anna.

Hvor kan
J tale saadan? Hielp, mod Eders Brudgom,
Som har Jer kjær.

Marie.

O, han mig elsker ikke.

Det er ei Kiærlighed, som brænder i
Hans vilde Blif, og paa hans Læbe gløder.
Elskov er stille, mild; den nærmer sig
Min Siæl som der i Skriften staaer fortalt,
Alt Herren til Prophetens Bolig kom.
Det Torden blev, men han var ei i Lyden;
Og Lyn slog ned, men ei med Lynet kom han;
Bilddt Stormen fløi, men ei dens Binger bar ham:
Han i en stille, sagte Suusning kom,
Og saadan er det just, sig Elskov nærmer.
Jeg veed det, Anna! jeg har elsket selv,
Jeg elsker end ...

Anna.

En Anden, end Jer Brudgom!

Min stakkels Jomfru! Nu jeg først begriber,
Alt Sorg kan Eders Hierte giøre tungt.
Betro Jer til mig, Jomfru! Vel er jeg
En ringe Terne kun, som man af Naade

Har taget til sig, fostret op i Huset;
 Men jeg kan dog, som alle Andre, sørge
 Og glæde mig med Den, jeg holder af.

Marie.

Snart er fortalt min Elskovs korte Drøm.
 Ved Siden af os, i min Fødeby,
 En Baabensmed der boede, og hans Have
 Sig strakte langs min Faders; kun et Gitter,
 Med Wiinløv og med vilde Roser dækket,
 Dem skilte ad. Der leged jeg som Barn,
 Og indenfor, bag Hækken, saae jeg ofte
 Bor Naboes Dreng, der legede som jeg.
 Da jeg blev ældre, talte tidt han til mig,
 Jeg svared ham; og mangen Aftenstund
 Vi vandred sammen giennem Haven ned,
 Indtil vi elsked endelig hinanden.
 Han var saa smuk, saa kjærlig var hans Stemme,
 Jeg glemmer aldrig den. Heel mangen Nat,
 Naar paa min Seng jeg laae, i Taarer badet,
 Mit Dre har den vante Klang fornummet,
 Og det har været for mig, som om al
 Den Sorg, jeg leed, vist maatte snart faae Ende.

Anna.

Hvi lod han Jer da reise bort fra Hiemmet?

Marie.

Han boede ei ved Siden af os meer;

Han draget var til fjerne Lande bort,
 Og saae ei al den Nød, jeg maatte friste.
 Tre Aar før jeg kom hid, hans Fader døde;
 Alt hvad han eied da, det var hans Konst,
 At hamre Klinger af det blanke Staal,
 Men i vor By den kunde ei ham nære.
 Da sagde han sit Fødeland Farvel,
 Og vandred bort, langt bort til Østerland.
 Der ligge skal en Stad, hvor Staalet smedes
 Paa anden Viis, end her, jeg veed ei Navnet;
 Men derhen drog han for at lære Konsten.
 Jeg maatte love ham, tre Aar at vente,
 Kom han ei da tilbage, var han død.

Anna.

Kom han da ei?

Marie.

Nu er der fem Aar gaaet.

Nu maa jeg jo ei heller vente længer,
 Nu er min Brudefrands jo slettet alt ...
 O Anna, Anna! hvor er der dog Frelse?
 Jeg tør ei tale, tør ei sige det;
 For Conrads vilde Blik, hans Moders Alvor
 Min Mund forstummer; selv om jeg det turde,
 Kan jeg da bryde Løftet, som jeg gav
 Hans gamle Fader sidste Gang jeg saae ham?
 Snart vil mit Dies Taarefilde standse,

Snart bliver brudt min Røst af høit at bede,
Og dog har Himlen ingen Redning viist mig.

Anna.

Og jeg kan ikke raade, ikke hielpe;
Alt hvad jeg kan, det er at græde med Jer.

Marie.

Tys! Kunigunde kalder; skynd dig, gaa!
Ifsald hun spørger efter mig, saa siig,
Jeg til mit Kammer gik for mig at hvile.

(Begge gaae.)

Anden Act.

Første Scene.

Marie (alene).

(Hun knæler for et Madonnabillede, og beder).

Pris være dig, Maria! Vilie stier,
Som throner høit imellem Engles Hær!

D bøl dit Dre blot en liden Stund
Fra deres Lovsang til min bange Mund.

Du, som den største Sorg paa Jorden led,
See til mig i min Smertes Time ned.

Du, som har Taarer grædt foruden Tal,
D lyt til mine Taarers tunge Fald!

Du, som en Dvinde var og maatte lide,
Hav Medynk med en Dvindes bittre Dvide!

Svagt er og bævende mit Hjerte nu;
Jomfru Maria! vær min Styrke du!

Min Siæl er angestfuld og har ei Fred,
Send du, Velsignede! din Engel ned!

Lad ham usynlig hvile ved mit Bryst,
Dg hviske mig i Dret Haab og Trøst.

O, lad ham blive hos mig hvor jeg boer!
Forladt jeg er og ene her paa Jord.

Dg naar han bort herfra til dig sig svinger,
Lad mig da følge med ham paa hans Vinger!

(Man hører Sang udenfor Vinduet. Maria reiser sig efter det første Vers og lytter):

Ved Huset staaer en Ungersvend,
Dg banker sagte paa;
Skion Jomfru skyder med hviden Haand
For Dør den tunge Elaa.

„Luk op derinde! Kiender du
Ei meer din Elfers Røst?
Jeg er saa mødig, jeg vilde nu
Hvile mig ved dit Bryst.“

Marie.

Det er hans Røst, jeg kiender den! Madonna,
Er han en Engel bleven alt hos dig,
Dg sender du ham ned at hente mig?

(Sangen bliver ved).

„Elidt er min Vandringskiortel vel,
Dg revne mine Sko —
Hvad siger det dog, naar du blot, du
Min Kiærest! er mig tro.“

Ved Huset staaer en Ungersvend,
 Og banker sagte paa;
 Skion Jomfru . . .

Marie (aabner Vinduet).

Nei, han lever! det er ham!

Men Herman, Herman! seer du mig da ikke?

Anden Scene.

Marie. Herman (springer ind af Vinduet).

Herman.

Marie!

Marie.

Det er dig, jeg seer dig atter!

Kan jeg troe mit Die selv?

Herman.

Saa har du dog ikke glemt mig!

Marie.

Kan man glemme da sin Siæl?

Herman.

Hvor paa Bierg, i Dal jeg vanked,

Altid var dit Billed med.

Marie.

Kun om dig jeg drømte hvergang

Søvnen paa mit Die gled.

Herman.

Ved hver Lustning, som forfrisket

Mig, naar træet jeg segned om

Paa min Vandring tidt, jeg tænkte,
 Det var dig, som til mig kom.

Marie.

Tidt din Røst jeg troede høre,
 Men det var kun Aftnens Vind;
 Tidt din Gang, men af! det var kun
 Mellem Løvet Hiortens Trin.

Herman.

Men nu er det intet Blandværk,
 Selv du hviler ved min Barm.

Marie.

O, forlad mig ikke, Herman!
 Slip mig aldrig af din Arm!

Herman.

Men lad mig see paa dig; hvor du er voret
 Og bleven smuk! Jeg kan dig knap meer kende.
 Saa rank og fyldig . . . dog din Stemmes Lyd
 Er end den samme; giennem Taarer smiler
 Du end paa samme Viis, som da vi skiltes.
 Din Røst, dit Smil er mig som gamle Venner,
 Alt øvrigt det er nyt, men dog saa smukt.

Marie.

Du selv har dig forandret; mere mørkt
 Dit Haar er bleven, og din Kind er brunet...
 Du er i Grunden bleven fremmed for mig.
 Men Diets Trofasthed er end den samme;

Dit Blik jeg seer igien, som Vandringsmanden
Seer i en fremmed Egn den kiendte Stjerne,
Der skinned paa hans Ungdoms stille Hiem.
Alt rundtomkring ham fremmed er; men Stjernen,
Den bliver liig sig selv, hvorlangt han gaaer.

Herman.

Hvor jeg er glad! Jeg kunde juble høit
Af Fryd. Siig, huffer du endnu, Marie!
Den Rosenhæk, med Viindrueranker over,
Som løb imellem vore Haver, og
Hvor først som Børn vi mødtes?

Marie.

Kan du spørge?

Men huffer du, da du var vred fordi
Alt Druerne hos os blev altid modne,
Mens Eders, der i Skyggen stod, var sure?

Herman.

Da plukked du en Morgen, seent paa Somren,
Mens jeg forgiæves efter Druer søgte,
To store Klaser af og rakte mig.

Marie.

Det var den første Gang vi talte sammen.

Herman.

Men siden blev det tidt, og næste Sommer ...

Marie.

Da sprang du over Hækken . . .

Herman.

O, Marie!

Hvor er det sødt, naar man var længe borte,
 At friske op igien de gamle Minder!
 Jeg var ved Huset nu, da jeg kom hjem;
 Men ei jeg kiendte Folkene, der boede.
 I Haven saae der tomt og øde ud,
 Dog slog mit Hierte stærkt af Fryd derinde.
 Men jeg gav mig ei Tid at dvæle længe;
 Jeg hørte, du var her, og jeg mig skyndte
 At vende bort min Fod fra Huus og By.
 Siig, kiendte du min Stemme, da jeg kom?

Marie.

Mit Hierte kiendte den, meer end mit Dre.

Herman.

Og Sangen? Kan du huske det, jeg lærte
 Dig den før jeg drog bort; eet Vers der var,
 Som du især holdt af, kan du det mindes?

„Slidt er min Vandringskiortel vel,
 Og revne mine Sko —
 Hvad siger det dog, naar du blot, du
 Min Kiærest er mig tro.“

Og du er tro, det siger mig dit Die!
 Vi snart vil gifte os, nu er jeg rig.
 Med Spil og Klang min unge Brud jeg fører
 Til Hiemmet da; jeg begge Huse kober,

Dg begge Haverne skal blive een.
 Men Rosenhækken, ikke sandt Marie?
 Den vil vi lade staae.

Marie.

O ti dog Herman!

Hvi vækker du mig grusomt af min Drøm?
 Hvi blev du ikke ved den suundne Tid?
 Min Fremtid er en Bollig tom og øde,
 Dens nøgne Bæg med Mørke malet er,
 Dg ved dens Indgang holder Sorgen Bagt,
 At ei et Glimt af al den Fryd, du nævner,
 Skal trænge til dens dybe Eensomhed.

Herman.

Hvad mener du? Tal dog, for Himlens Skyld!
 Dit Ord forfærder mig.

Marie.

O, døm blot ikke

For du har hørt mit Forsvar . . . jeg er Brud.
 Naar du i Morgen hører Kloffen ringe
 I Klosterkirken, holder jeg mit Bryllup . . .
 O, var det til min Liigfærd, at den ringed!
 Du siger Intet, vender Diet bort;
 O tal dog, Herman! trøst mig i min Nød,
 Dg frels mig, hvis du kan!

Herman (efter et Ophold).

Hvad Nød har du?

Det er med dig, at Husets Søn skal giftes!
 Jeg mødte ham derudenfor paa Veien,
 Han fulgte mig hertil, fortalte mig,
 Han skulde have Bryllup just imorgen.
 Kun Skade, at han glemte Brudens Navn!
 Maaskee han vilde overraske mig
 Dermed . . . i Sandhed! han har naaet sin Hensigt.

Marie.

D tal dog ei saa bittre Ord, men hør mig!

Herman.

Hvad Nød har du? Du faaer en Husbond, har
 En Moder alt, for hende, som du misted;
 Du kan jo leve lykkelig herinde.
 Maaskee du Sønner faaer, og Døttre, som
 Kan elske dig. Get vil jeg dog dig raade:
 Lad ei din Søn, ifald han er trolovet,
 Fra Hjemmet gaae, fortæl din Datter aldrig
 Om hendes Moders Ungdomsfærlighed,
 Det kunde friste hendes Tro formeget.
 Om Nød du taler; i fem lange Aar
 Har jeg lidt Nød, og bukked dog ei under.
 Jeg rev min Fod tilblods paa Veiens Steen,
 Jeg brændte den i Drknens hede Sand,
 Af Tørst jeg tidt sank om, eensom jeg laae,
 Og Solens Straaler sank som smeltet Bly
 Ned paa min Bøse; men jeg klaged ikke,

Jeg tænkte ikke paa, hvad Nød jeg leed,
 Thi al min Tanke var hos dig, i Hjemmet.
 Hver Aften, naar jeg lagde mig til Hvile,
 Bad jeg til Gud for dig, ei for mig selv.
 Jeg takked ham, ei for mit Liv han vogted,
 Men kun fordi en Dag igien var gaaet,
 Og jeg en Dag var nærmere ved dig.
 Hver Time talte jeg, som bandt mig end,
 Og da den sidste slog, fløi jeg afsted.
 Jeg ændsed ikke hvad jeg saae paa Veien,
 Ei Hunger følte jeg og ikke Tørst,
 Ikkun til Hjemmet stod min Hu, til dig!
 Nu er da kommen endelig den Time,
 Hvorefter jeg saa længselfuld har sukket;
 Nu har den Fremtid, som jeg haged til,
 Jo aabnet mig sit Skød; men hvor er Skatten,
 Den Trostabskat jeg ventede der at finde? —
 Hvor kunde du dog handle saa, Marie?

Marie.

Troer du da, jeg paa Roser vandret har,
 Mens Veiens Stene saarede din Fod?
 Tre lange Aar jeg ventede dig forgiæves;
 Død var min Fader og min Moder med,
 Da drog jeg hid; thi paa den vide Jord
 Der var ei Ven, ei Frænde, som mig elsked,
 Undtagen Conrads Fader. Han var mild,

Dg kiærlig mod mig, som jeg var hans Datter,
 Han lod mig glemme, jeg var faderløs.
 Da blev han syg, og før han døde kaldte
 Han mig en Aften til sit Leie hen;
 Der bad han, at til Løn for hvad han gjorde,
 Mit Liv jeg vilde binde til hans Søn.
 Med Sorg jeg loved det; du var der ikke,
 Jeg troede, du var død og kom ei mere.
 Saa var mig Livet jo dog intet værd,
 Hvi skulde jeg da ei det offre for
 En gammel Mand at skaffe Ro i Døden?

Herman.

Saa elsked du din Brudgom ei, Marie!
 Dg elsker ham ei nu?

Marie.

Gid aldrig mere

Guds Moder høre maa mit Hiertes Bøn,
 Hvis nogen Mand jeg elsket har paa Jorden,
 Som dig jeg elsker. Troer du mig da ikke?

Herman.

Jo, jo, jeg troer dig, Himlen være lovet!
 Tilgiv mig, at jeg tvivlede! Keen er Dvinden
 Dg from og trofast, Manden er ei værd
 En Taare blot fra hendes Øie. Tilgiv
 Hvad jeg har sagt! Sorg sleb min Tunge,
 Saa at den saared, hvad mig kiærest var;

D tilgiv mig! Min Sorg kom blot af Elskov.
 Nu er du min, nu slipper jeg dig ikke.
 Du skal ei ægte ham, om saa for Altret
 Jeg af hans Arm skal rive dig, min Brud!
 Een var vor Ungdoms Drøm, vor Længsel een,
 Bort Liv skal blive eet!

Marie.

Ei, ti! han kommer!

For Himlens Skyld! siig intet, hører du,
 For jeg har talt med dig, røb ei vor Elskov!
 Du kiender ei hans Bildhed . . . hvor jeg skælver!
 D lov mig det! der er jo Tid endnu.
 Taften kan du siige det, imorgen,
 Blot ikke nu . . .

Herman.

Nei, nei, giv dig tilfreds!

Jeg lover dig det, jeg skal intet siige
 For du det vil; røb dig blot ikke selv.

Tredie Scene.

De Forrige. Kunigunde. Conrad.

Conrad.

Hvad siger du, Marie! til den Gæst,
 Jeg har dig bragt? Er du ei glad ved Mødet?
 Du seer snart ud som Glæden ei var stor.

Vi traf hinanden udenfor paa Stien,
Jeg fulgte ham herhen.

Kunigunde.

Velkommen hid!

Fred være med Jer Indgang i vort Huus.

Herman.

Jeg takker Eder.

Kunigunde.

J vel bliver hos os

Imorgen over? Vi har Bryllup her.

J er en Ungdomsven jo af Marie,

Dg hun sig gifter med min Søn imorgen.

Conrad.

Dg holder J af Dands og Lystighed,

Af Sang og Viin, saa tænker jeg, her bliver

Fuldt op af alle Dele. Smukke Piger

J skal ei heller savne; hist fra Dalen

Der kommer fleer end een, som Eders Hierte

Skal bringe til at banke, tænker jeg.

J er vel ei trolovet?

Herman.

Endnu ikke.

Conrad.

Nu, det er godt for Jer. Skøndt ei jeg mener,

Man derfor skal for Skønhed Diet lufte,

Saa har man dog det bedst mens man er fri.

Det undrer Jer maaskee, jeg taler saa;
 Men I kan mindes vel det gamle Ordsprog:
 Den føler Skoens Tryk, som har den paa.

Kunigunde.

Marie! staaet vor Gæst et Bæger Viin!
 I er vel mødig efter Eders Vandring?

Herman.

Meer varm, end træt. Min Fod er vant at gaae,
 Den trættes ei saa let. Din Staal, Marie!
 Gid hvad du ønsker helst, maa opfyldt blive!

Conrad.

Ja, det er sandt, I har jo vandret vidt
 Omkring i Verden, var i Østerland.

Kunigunde.

Har I vor Frelser's Grav besøgt?

Herman.

Jeg har

Som Pilgrim vandret paa min Fod derhen,
 Og knælet blandt de fromme Christne, som
 Ved Paasken i Jerusalem var samlet.

Kunigunde.

O, tilfald lykkelig er I, der saae
 Det Sted med Eders Legems Dø, som
 Vi Andre kun i Tanken skue kan!

Vidunderligt maa Sielen styrkes der,
Dg samle Haab og Tro for hele Livet.

Conrad.

Hvor kom I sidst fra?

Herman.

Fra Damask. Der dvæled

Tre hele Aar jeg; der jeg lærte først
At hamre Staalet ret, at smede Klinger,
Der som en Staalstær kan om Livet bøies,
Et Silkeslør i Luften giennemskære,
Dg dog i Kamp en Rustning hugge sonder.

Conrad

Et prægtigt Haandværk driver I! Var jeg
Ei Jæger, vilde Baabensmed jeg være.
Jeg næsten kan misunde Jer den Lyst,
At høre Jernet under Hamren klinge
Med Lyd, der minder om de skjulte Bænde,
Som dryppe klingende i Biergets Huler;
Dg tvinge frem med stærke Hammerslag
Den Siæl, som sover skjult i Malmet inde,
Saa vred den spruder ud i røde Gnister.

Herman.

Hvad mener I dermed? Har Malmet Siæl?

Conrad.

Jld er Metallets Siæl, som hele Jordens.
Har I ei mærket, naar et Sværd, nys færdigt,

J tog i Haand og paa dets Funken stirred,
 En selsom Varme Eders Legem fylde,
 Saa hver en Mussel spændtes i Jer Arm,
 Og Fingrene om Hæftet fast sig knugede?
 Da strømmed Sværdets Ild igiennem Jer,
 Da fik J Sæl af Staalets Sæl. O, herligt
 Er Eders Haandværk! eet det mangler kun.
 J smeder Sværde, hamrer Spydets Odd,
 Men J faaer ei at see, naar Blod dem farver.

Herman.

Nei, Tak ssee Himlen! Skøndt jeg Krigen tiener,
 Er fredelig min Konst

Conrad.

Nu, hver sin Lyst!

Kunigunde.

Hvad Bei er hid J kommen?

Herman.

Over Bierget.

Jeg kom iafte's seent til Klostret alt,
 Der spurgte jeg om Bei og hviled mig.
 Den sidste Mål i Nat jeg vilde vandret,
 Men Munkene var bange, bad mig blive;
 De sagde, det var ikke godt at færdes
 Ved Nattetid paa Bierget Nu, jeg blev,
 For dem at føie, ei af Dvertro.
 For mig er Bierg og Skov ei anderledes

Om Natten, end ved Dag; lidt mere stille,
 Lidt mørkere det er — det er det Hele.

Conrad.

Lidt mørkere det er, lidt mere stille —
 Det er den gamle Snak; og dermed troer I,
 At I har udtømt Nattens tause Dyb!
 Med Blindhed er I slagne, derfor raabe
 I høit i Mørket: intet er at see!
 Den høie Nat foragter Eders Veilen!
 Hun er en tættilfløret Dvinde liig,
 Som ei sin Skønhed blotte vil for hver
 Nysgierrig Svend, der ind ad Ruden figer.
 Kun den, hvem Elskovs stærke Magt har fyldt,
 Som vover kiækt at trænge frem til Leiet,
 Og gribe selv det stiernesmykte Slør:
 Kun han kan see, I andre gaae iblinde!
 Lidt mørkere det er — ja ravneseort
 Er det ved Nattetid i Skovens Lykning;
 Men dog saa lyst, at han, hvem det blev givet,
 Kan fiernt paa Sletten Ellepigen skimte,
 See hendes hvide Skuldre, hendes Bryst,
 Og Haarets Guld, som flyder ned fra Natten.
 Lidt mere stille er det — ja, saa stille,
 At han kan høre Dvergens Hammerslag,
 Og Glammet af den vilde Jægers Hunde
 Naar han paa Slettens bløde Græs sig hviler,

Han høre kan hvert Elfsøjsuk, der gaaer
 Fra Træ til Træ, fra Blomst til Blomst i Natten;
 Han høre kan de skjulte Spirers Klage,
 Naar under Jorden efter Lys de længes,
 Og deres Jubel naar de bryde frem.
 Ord kan ei skildre al den Lyst, som Natten
 Sin Elsker skienker, naar hun favner ham;
 Men I er blinde, Eders Dre luft,
 Jer skienker hun blot Angstens kolde Gysen.

Kunigunde.

Vist er der meget, Menneſket ei ſeer,
 Men han maa takke Gud, at det er ſaa.
 Til Søvn blev Natten givet; hvad da ſædſ
 Og rører ſig, er ikke af det Gode.
 I gjorde Ret, I fulgte Munkens Raad,
 Og blev til det var Dag; paa Venusbierget
 Skal ingen Ungersvend om Natten gaae.

Marie.

Hvorfor ei det?

Kunigunde.

For di man ei ſkal friſte
 De onde Magter; der er Ondſkab nok,
 Man ſaaer at kæmpe med ved Dag, i Livet,
 Hvi ſkal man ſøge den om Natten op?

Herman.

I nævned Venusbierget?

Conrad.

Ja, saa kaldes

Det Bierg, hvorover Stien gaaer til Klofret.
 Man siger, at Fru Venus boer derinde,
 Og at hun stundom har en Ungersvend
 Til sig i Bierget loffet. Jeg har selv
 Seet mangen Nat fra Dalen, hvor jeg vandred,
 Lysstriber langsmed Klippvæggen glimte,
 Hvor den er revnet, som om indenfor
 Der var en oplyst Sal; men naar jeg skyndte
 Mig da derhen, saa var alt Lyset slukt.
 Mig maa hun ikke have Lyst at lokke.

Runigunde.

Gud frie dig, Barn!

Conrad.

Ei, hvorfor det, min Moder?

Hvis hun er ung og smuk, men sagtens har
 Vel Tidens Tand nu hendes Skønhed gnavet.

Herman.

Det er besynderligt, er her et Bierg,
 Som kaldes Venusbierget? Det mig minder
 Om hvad en Munk engang fortalte mig;
 Det var det samme Sagn, men dog forskielligt.

Runigunde.

Hvis det ei trætter Eder, saa fortæl!

Herman.

Det Skib, hvormed jeg drog til Palæstina,
 Af Stormen blev til Cyperns De forslaget;
 Og mens en Mast blev tømret der paaany,
 Jeg i et Kloster Ophold fik paa Den.
 Høit paa et Bierg laa Klostret; nær derved,
 Hvor Klippen over Havet raged ud,
 Laae der Ruiner af et hedenst Tempel.
 Kun Trappen og det hvide Marmorgulv
 Var end tilbage; paa dets Gliser
 Man kunde see hvor Søilerækken stod,
 Men alle Marmorpillerne var borte.
 En Aftenstund, da Solen just gik ned,
 Sad jeg i Klostrets Blomsterhave med
 En gammel Munk; da faldt mit Blik paa Templet.
 Hvor Verdens Størhed er forgængelig,
 Jeg sagde til ham; hist paa Klippen løstod
 Et mægtigt Tempel engang sine Piller,
 Og nu er det af Jorden brat forsvundet!
 „Forsvundet er det fra vort Die vel,
 Men ei af Jorden,” svared han alvorlig.
 „Til Venus var i fordums Tid det viet,
 Hun har det med sig ført, har reist det atter,
 Der hvor hun nu har slaaet op sin Bolig.”
 Da jeg ham spurgte, hvad hans Ord betyded,
 Han hented frem et gammelt Pergament,

Hvor Sagnet stod fortalt, hvorom jeg talte.
 For mange Aar tilbage, sagde han,
 Var der engang en Mand til Klostret kommen,
 Og havde bedt om Huusly. Sært forvildet
 Hans Die var, hans Fod var bar og blodig,
 Og sønderrevne hang hans Klæder om ham.
 Han efter Venus søgte, sagde han,
 Den hedenske Gudinde; spurgte tidt,
 Om hun var endnu ikke kommen did,
 Hun havde sat ham Stevne der paa Den.
 I Klostret blev han syg, blev pleiet der
 Med Lægedom og Trøst, dog snart han døde;
 Men af hans Ord man havde mærket klart,
 At han et Offer var for Helveds Magter.
 En Munk skrev op, hvad af hans vilde Tale
 Man kunde fatte — saa blev Sagnet til.

Conrad.

Og I det kiender? I har læst det selv?

Herman.

Selv kunde jeg den gamle Skrift ei tyde,
 Men Munken læste for mig.

Conrad.

Saa fortæl!

Herman.

Jeg skal berette det saa godt, jeg husker. —
 Langtborte, var hans Ord, et Bierg der staaer.

Skovbrandst er Joden; og dets høie Tinde,
 Med Sneer bedækket, op til Skyen naaer.
 Med ad dets Side klare Kilder rinde.
 Der Venus boer, der frelst hun sig hen,
 Da Christendommens Lys paa Jord sig tændte,
 Og jeg de falske Guder bort igien,
 Saa deres Sted ei længer fast man kiendte.
 Der har hun nu sit Hiem. Vag Klippens Væg
 Har om Gudinden Nympherne sig flokket,
 Og mangen Ungersvend med Trolddoms Leg
 Hun til sig drog og har hans Siæl forlokket.
 Vee Den, som ei sit Dre lukker til,
 Naar hendes Terners Sang ved Nat han hører!
 Sødt klinge Stemmerne, som Harpespil,
 Men dog til Helvede hans Siæl de fører.
 Vee ham, naar ei i Fristelsernes Stund
 Han holder fast ved Herren! Frem der stiger
 En deilig Blomst for ham af Klippens Grund,
 Og til hans Hu en selsom Lyst sig sniger.
 Som Blod er Blomstens Farve dunkelrød,
 Kun indeni et blaaligt Skær sig gyder,
 Og Bægret skinner, som i Guld det flød.
 Han hører hende til, hvis han den bryder.
 For den sig aabner Biergets Væg paa stand,
 Og Stenen skilles ad; han ind maa træde.
 Paa Jorden er han nu en fredløs Mand,

Og mod ham jubler Skarens vilde Glæde.
 Høit hvælvet er Fru Venus' Klippesal,
 Med Guld og Edelstene prægtigt smykket;
 Og bag den ligger blomsterklædt en Dal,
 Der er Gudindens Marmortempel bygget.
 Selv er hun skøn, som da i fordums Tid
 Hun fødtes af den skumbedækte Bølge;
 Men falsk er hendes Stål, skændt mild og blid
 Sig Slangen kan bag Smilets Blomster følge.
 Med Sang og Spil, med Farvtag, varm og øm
 Modtager hun den Svend, som hun har daaret;
 Og sandsesløs, forvildet, som i Drøm,
 Paa Lystens Flod han fremad bliver baaret.
 Bee ham, naar Drømmen engang er forbi!
 Han vaagner paa det Sted, hvor før han plukked
 Den skønne Blomst; men der gaaer ingen Sti
 Til Venus meer, og nu er Bierget luffet.
 Forgjæves banker blodig han sin Haand,
 Forgjæves kalder han, hun ei det agter.
 Til evig Længsel viet er hans Aand,
 Og naar han døer, gaaer han til Dybets Magter.

Marie.

Rædsomt det er, hvad du fortæller, Herman!
 Jeg tør ei meer paa Venusbierget gaae.

Conrad.

Du kalder rædsomt Sagnet, deiligt er det!

Saa deiligt, som Gudinden selv i Bierget.
 Maaskee kan det faae Dvinder til at gysse,
 Mig har det fyldt med Mod og Lyst. Jeg gab
 Nok see mig om i Hallen lidt, hvor Nympher
 Med nogen Fod paa Klippegulvet danser.

Kunigunde.

Min Søn! min Søn! tal dog ei saa letfindigt.

Conrad.

Dg hvis jeg bragte nu en Skat hjem med mig
 Af lutter Guld og Edelstene, Moder!

Kunigunde.

Saa var du dog ei derfor mere rig,
 Thi Sjælens Guld, det havde du jo mistet.

Conrad (til Herman).

Har I ei Lyst at gaae en liden Stund
 I Skoven med mig, hvis I ei er træt?
 Jeg kan fortælle Jer vel Et og Andet
 Til Gjengjæld for det smukke Sagn.

Herman.

Jo gierne.

Kunigunde.

Hvad vil du nu derude, Conrad? Solen
 Er jo alt nærved at gaae ned. Mig synes,
 Den sidste Aften før dit Bryllup skulde
 Du blive hos din Brud.

Conrad.

Jeg kommer snart,

Jeg gaaer kun til den store Eg paa Sletten.

Jør saae jeg en Flok vilde Duer flyve,

De kom fra Venusbierget, Høgen jøg dem,

Da kasted de sig ned i Egen der.

Ifald I holder af at flyde, Herman!

Saa kan I faae en Bøsse med.

Herman.

Nei. Tak!

Jeg vil gaae med og see paa Eders Jagt.

Farvel saalænge!

Marie.

Kom dog snart tilbage!

(Conrad og Herman gaae).

Credie Act.

Scenen forestiller en Nabning i Skoven paa Venusbierget. Til Høire og Vensire Træer. I Baggrunden hæver Klippevæggen sig, og ved dens ene Side er en Udsigt til fjerne Bierge. Imellem Skoven og Biergets Bælg løber en dyb Kløft med en Bro over, ad hvilken Beien gaaer til Klosteret. Ved Klostrens Rand staaer et Træfors med Jomfru Marias Billede.

Første Scene.

Conrad og Herman (komme ud af Skoven).

Herman.

Hvor fører I mig hen? Hush, Dagen hælder,
Dg Eders Moder venter os.

Conrad.

Kan I

Ei kiende Stedet meer? See dog paa Broen,
Som over Kløften gaaer; Jer Fod har alt
Engang idag den traadt. See Kors et hift,
Som med Madonnas Billede staaer paa Klippen.
Der styrtede en Jæger ned; i Faldet
Han om en Busk greb fat, den frelst ham.
Da troede han, at det Madonna var,
Dg reiste saa et Kors til hendes Ære.
Nu, kiender I ei Stedet?

Herman.

Venusbierget!

Derhen har I mig ført!

Conrad.

Ja, hvorfor ikke?

I er ei overtroisk, har I sagt.

Herman.

Men nu, saa seent mod Dvæld . . .

Conrad.

Ei hvad! for Eder

Er Bierg og Skov jo ikke anderledes

Om Natten, end ved Dag; lidt mere stille,

Lite mørkere det er — det er det Hele.

Herman.

Jeg frygter ei; men, som jeg sagde før,

Hust, Eders Moder venter, lad os gaae!

Conrad.

Ja, gaae I kun! der løber Stien ned;

Naar den I følger, er I strax ved Huset.

Herman.

Men vil I ei gaae med?

Conrad.

Nei, endnu ikke.

Jeg kommer efter snart, gaa I kun forud!

Herman.

Det vil jeg da. Farvel!

Conrad.

Farvel saalænge!
(Herman gaaer.)

Anden Scene.

Conrad (alene).

Hvor det er underligt at tænke dog:
Her er det Skumring nu, og Nattevinden
Har alt sin flamme Binge foldet ud.
Snart stiger Mørket op ad Biergets Trin,
Og kolde Taager om dets Kløster svæve.
Men hist bag Stenen er der lyst og varmt;
Der hvælver blaa sig Himlen over Templet,
Der klinger Strængeleg, der danser Piger
Med nøgen Fod og Barm; der hviler hun,
Deiligst af Alt paa Jorden og i Himlen.
Og kun en Muur af Steen os skiller ad!
Hvi kan jeg ikke bryde den, og see
Med eget Øie, hvad min Tanke drømmer?

Som Dreng, mens jeg i Klosterskolen gik,
Heel mange Sagn jeg fik at høre om
De gamle Guder. Et af dem fortalte,
Alt Venus har engang en Jæger elsket —
Gi for at lokke ham med Trældom, nei,
Hun elsked ham; — saa kan hun altsaa elske;

Thi, skændt Gudinde, græd hun ved hans Død.
 Hvo veed, om hun ei endnu savner ham?
 Maaskee det Længsel er, som driver hende,
 At lokke Dødelige til sig ind;
 Hans Lige mener hun maaskee at finde.
 Hvo kan fortænke vel Gudinden i,
 At naar hun skuffes, harmfuld da hun bliver?
 At med med sin egen bittre Dval hun straffer
 Den Ungersvend, som hendes Haab bedrog,
 Og lader ham en evig Længsel lide?
 En Jæger elsked hun, — og kun en Jæger
 Er atter værd at vorde hende Brudgom.
 Kun han, som færdes i den tause Skov,
 Som kan forstaae de Elskovssuf, der trænge
 Sig frem fra Blomst og Blad i Nattens Time,
 Kun han, som vover kiækt, med egen Haand,
 At rive Sløret af det Underfulde,
 Kun han er værd at favnes af Gudinden.
 Har jeg da ikke Mod? Hvi aabner ikke
 Sig Klippevæggen for mig? — Ha, jeg drømmer!
 Hvor føre mine Tanker mig dog hen?
 Det er jo næsten bleven Nat omkring mig.
 Afsted, afsted! Hvad hjælper det at kalde,
 Hvor ifkun Biergets Huler give Svar!

(gaaer.)

Tredie Scene.

Stuepladsen forandres til: Stuen i Jægerhuset.

Marie. Strax efter **Herman.**

Marie.

Hvor Herman bliver længe borte dog,
Nu er det mørkt, og end er han ei kommen.

(hun seer ham.)

Naa, endelig . . .

Herman.

Her har du mig igjen.

Saa træffer jeg dig dog engang alene.

Marie.

Er Conrad ikke med?

Herman.

Han blev paa Bierget,

Men snart han kommer. Lad os nytte Tiden,

Da uforstyrret vi kan tale sammen.

Marie.

Nu, mens du borte var, det kom mig for,

Som om jeg havde mistet dig paany.

Det er saa tungt at være skilt fra Den,

Man ret har kjær; det har du selv jo prøvet.

Derfor var det ei heller smukt, at strax

Du fra mig gif, og blev saalænge borte.

Hvor har I været al den Tid?

Herman.

I Skoven.

Ind i dens Tyfning Conrad førte mig,
 Og alt imens vi gif, vi taled sammen.
 Hvor er hans Siæl dog tøilesløs og vild!
 Ret som en Hingst, der ikke Bidsel kender,
 Og aldrig har følt Sporens skarpe Hiul.
 Snart stormer frem hans Lyst, som Jorden knap
 Var stor nok til hans Dusters Hær at rumme;
 Snart drager den sig sammen, skiuler sig
 I Sindets Dyb, som for sig selv den gyste.
 Da vi til Træet kom, hvorom han taled,
 Var Duesflokken borte; kun eet Par
 Sad kurrende ved Siden af hinanden
 Imellem Lovet. Flux han Bøssen greb,
 Og før jeg kunde standse ham, laae begge
 De stakkels Fugle blødende paa Jorden.
 Derpaa han vendte sig og gif. Da jeg
 Forundred mig, at Sligt han kunde nænne,
 Saa svared han: „Det harmer mig, at Duen
 Har Binger, og sin Rede bygge kan
 I Biergets Kløster, hvor ei nogen Fod
 Tør stige ned; thi der den seer maaskee,
 Hvad ei det blev forundt mit Blik at skue.“
 Gud veed, hvorpaa han tænkte; mørkt det er
 Vist i hans Tankers Dyb, som i hans Tale.

Dg du skal offres til ham! Staffels Barn,
 Hvis Hierte er saa reent og fromt som Duen,
 Du skal det skienke til den vilde Jæger?
 Som den han vilde faae det til at bløde.
 Det maa ei skee! nei, Himlen være lovet,
 At jeg kom tidsnok hjem at hindre det.
 Jeg skielve kan endnu ved Tanken om
 At var blot een Dag senere jeg kommen,
 Saa havde jeg for evig mistet dig.

Marie.

O, var den Dag imorgen blot forbi!
 Jeg veed ei selv hvorfor, men det mig aner,
 Alt vil ei gaae som du det tænker, Herman!

Herman.

Vær kun ei bange! det skal nok gaae godt.
 Hvis du ei havde bedt mig om at tie,
 Jeg havde alt til Conrad sagt, at vi
 Hinanden elffe. Men han kommer snart,
 Og da skal han faae alt at vide.

Marie.

Nei,

For Himlens Skyld! Isald du har mig kjær,
 Saa stig det ei til ham. Du kiender selv
 Jo nu hans Bildhed, Herman! men hans Brede,
 Den har du ikke seet. Han rase kan
 Som Ulven, der i Buur er sluttet inde;

Han intet ændser, Ingen hører han —
 Det er ei for min Skyld jeg beder, men
 Han kan dig myrde, Herman!

Herman.

Men Marie!

Du gjør ham ogsaa værre, end han er.
 Nu vel, saa siger jeg det til hans Moder,
 Det maa jeg dog, ei sandt?

Marie.

Dg troer du, hun,
 Hvis Siæl er streng, hvis Blik er vendt mod Himlen,
 Begribe kan vor Elskovs Sorg og Lyst?
 En Barneleg hun ifkun vilde kalde
 Vor Ungdoms Drøm, en Synd vor Kiærlighed.

Herman.

Hvad vil du da? Siig, vil du flygte med mig?
 Vil du, at jeg i Kirken frem skal træde,
 Dg fordre dig af Munken som min Brud?

Marie.

En Bei til Frelse veed jeg; hvis den glipper,
 Saa gjør hvad selv du vil?

Herman.

Ja, nævn den blot!

Marie.

I Klostret er en gammel Munk, ved Navn
 Johannes. Han har været Skriftestader

Alt mange Aar i dette Huus; jeg troer
 Fra den Tid, Conrads Fader havde Bryllup.
 From er han, mild som Gaa — betro dig til ham!
 Han kiender Conrad fra hans Fødsel af,
 Og har ham døbt og læst med ham; ham elsker
 Og ærer Kunigunde meer end Noget.
 Gaa hen til ham, fortæl ham om vor Elsker,
 Bed ham, at han til Conrad tale vil
 Og gjøre mildt hans Moders Sind imod os.
 Han kan det, hvis han vil; men vil han ikke,
 Saa lad mig sige det til Conrad; jeg
 Er vant dog til hans Bildhed, jeg er Dvinde,
 Mod mig han vil ei handle, som mod dig.

Herman.

Jeg strax til Klostret gaaer. Mit Ord skal nok
 Bevæge Munkens Hjerte; men hvis ikke,
 Saa sæt du trøstig kun din Lid til mig,
 Jeg skal ei slippe dig før du er frelst.

(han vil gaae.)

Marie.

Nei, Herman! ikke nu, det er jo Nat.
 Guff, over Venusbierget Beien løber,
 Der vil du dog ei gaae ved Nattetid?

Herman.

Og hvorfor ikke, naar for dig jeg gaaer?

Troer du, at jeg vil Trylleblomsten plukke,
Saalænge du, min Rose! for mig blomstrer?

Marie.

O, gjør det ikke, Herman! hør min Bøn!
Jeg lukker ei et Øie til af Angst
Den hele Nat, isald du fra mig gaaer.
Du kan jo staae med Solen op imorgen
Og paa en Time være der; mit Bryllup
Er ei bestemt at holdes før mod Middag.
Du smiler ad mig — ja, jeg veed det nok,
Min Siæl er svag; men dennegang det kommer
Jo dog kun deraf at jeg elsker dig.

Herman.

Din Svaghed er det just, jeg elsker hos dig.
En Qvinde, som er stærk og mandig selv,
Behøver ingen Mand jo ved sin Side.
Jeg skal ei gaae iasten, vær kun rolig!
Men naar det første Dagskær lyser ind
Til mig imorgen, iler jeg afsted,
Og før du vaagner, er jeg her tilbage.

Fjerde Scene.

De Forrige. Kunigunde.

Kunigunde.

See saa, Marie! nu er til imorgen

Altid i Orden bragt. Du siger Intet;
Fortiener jeg din Tak ei for min Møje?

Marie.

Jeg takker dig, min Moder!

Kunigunde.

Naa, se paa mig!

Hvi er du altid saa sørgmodig, Barn?

Jeg kan ei fatte Grunden.

Herman.

Tilgiv hende!

Det er jo ei forunderligt, om Tanken
Paa hendes Bryllup Sindet kan bevæge.
En Brud, naar hun skal giftes, staaer paa Grændsen
Af tvende Tider jo; bag hende ligger
Barndommens skønne, solbestraalte Land.
Til det hun nu Farvel skal sige, til
Sin Ungdoms Sorg og Lyst, til hver en Drøm,
Som hendes unge Siæl har levet i,
Og vandre mod en skjult, en uvis Fremtid,
Som hun vel ane kan, men ikke kende.
Er det da underligt, hun er bedrøvet?

Kunigunde.

Vi alle staae paa tvende Tiders Grændse,
Og Ingen af os har sin Fremtid seet.
Den er i Herrens Haand, han styrer den;
Paa ham vi lide skal, ei skielve bange,

Men vente trøstig, hvad han giver os.
 Da jeg stod Brud, det kan jeg mindes vel,
 Da var jeg glad i Sind; jeg takked Gud
 For alt det Gode, han mig havde skienket
 Og endnu gav, og skued freidig frem
 Imod de Dage, som jeg ikke kiendte.
 Men det var dengang, det er længesiden;
 Nu er det anderledes, mærker jeg.
 Ja, ja, hver Tid sin Stik. — Men hvor er Conrad?
 Jeg seer ham ikke; kom han ikke med?

Herman.

Han blev i Skoven.

Kunigunde.

Om! altid i Skoven.

Nu havde jeg dog tænkt, han vilde blive
 Fasten hos os Andre her.

Herman.

Der er han!

Femte Scene.

De Forrige. Conrad.

Kunigunde.

Vi talte just om dig, du kommer seent.

Conrad.

Seent vel, men altid tidligt nok til Hjemmet.

Kunigunde.

Det er jo næsten Sengetid.

Conrad.

For den,

Som sove kan; jeg har ei Lyst dertil.

Kunigunde.

Nu ja, jeg mener kun, vi ventet har

Saalænge dig, min Søn!

Conrad.

J har mig ventet?

Jeg venter ogsaa; men jeg frygter for,

At Den ei kommer, som jeg venter paa.

Kunigunde.

Hvem mener du? Jeg ikke dig forstaaer.

Conrad.

Det troer jeg nok, min Moder! jeg forstaaer

Mig neppe selv; og jeg er bange for,

Der findes ei paa Jord saa viis Mand, at

Han Gaaden løse kan, hvorpaa jeg grunder.

(til Herman.)

J er jo klog, ei sandt? har seet Der om

J mange Lande? — Kan J sige mig,

Hvor vorer vel den Urt, som Steen kan bryde?

Herman.

Slig Urt er ikke til; kun Jern og Staal

Kan bryde Steen.

Conrad.

Ha, ha! jeg vidste nok,

J kunde heller ikke Gaaden løse.

Til den er løst, saalænge maa jeg vente.

Get veed jeg kun: naar Elfskovs Længsel voxer

Saa stærkt, at den som Duen Binger faaer,

Og ned i Biergets Kloster kan sig svinge,

Da spirer frem den Urt, som Steen kan bryde.

Det vil ei vare længe — troer I vel?

Herman.

Besynnderlig og dunkel er Jer Tale;

Jeg kan ei svare, jeg forstaaer den ei.

Siette Scene.

De Forrige. Jacob.

Jacob

(til Conrad.)

Nu er Henrik kommen hjem; han bringer

Fra begge Spillemænd det samme Bud,

At de skal komme her imorgen Aften.

(efter et Ophold.)

Jeg siger, Henrik kommen er . . .

Conrad.

Ja, ja, jeg hører det!

Runigunde.

Godt, gode Jacob!

Giv ham et Bæger Viin i Borgerstuen;
Hans Bei var lang, han kan nok trænge til det.

Jacob.

Det bliver da et muntert Tog til Kirken;
J kan ei troe, hvor jeg dertil mig glæder.
Lad mig nu see, i hvilken Orden gaaer det?
Først komme Musikanterne, i Spidsen,
Og spille lystigt for os hele Beien.
Saa gaae de fire Brudepiger, Haand
I Haand, smukt pyntede med Baand og Blomster.
Og efter dem, hvem troer I saa der kommer
Jomfru Marie? Ei, saa kommer I
Og Conrads Moder, siden hele Følget.
Thi Conrad selv, med sine Brudesvende,
Skal slutte Toget. Er det ikke saa?

Conrad.

Hvad veed jeg det! Har du ei meer at giere,
Saa gaa i Seng, men staa ei her og snak.
Det kieder mig, at høre om det Bryllup.

Jacob.

Tilgiv mig, Herre! Men I veed jo nok,
Er Hiertet fuldt, saa løber Munden over,
Især naar først man gammel er, som jeg.
Nu skal jeg gaae min Bei, som I det byder.

(gaaer.)

Syvende Scene.

De Forrige (uden Jacob.)

Kunigunde.

Hvor kan du nænne dog, min Søn! at jage
 En gammel Tiener ud med haarde Ord,
 Som har dig elsket fra du lille var,
 Og hænger trofast ved os allesammen?
 Altid er vilbt dit Sind, din Tale haard;
 Naar vil du blive dog som en af os?

Conrad.

Naar jeg som Eder bliver, spørger du?
 Naar Træerne i Skoven vende Kronen
 Nedad mod Jord, og deres Rødder blomstre;
 Naar Hinden gaaer paa Rov i Rattens Mulm,
 Og Haren jager Ulven over Mark;
 Naar Kuglen fra min Bøsse vender sig
 Paa Flugten om imod mit eget Bryst:
 Da bliver jeg som I, før skeer det ikke.

Kunigunde.

Mit stakkels Barn! Værst er det for dig selv;
 Du kender ei det Liv, som du forskriftser.
 Bag Husets Væg, hvor Dvinden stille fysisler,
 Er godt at være; Siælen der sig hviler,
 Huusfreden, som en kærlig Moder, vugger
 Paa sine Arme den, saa hver en Sorg,
 Som Livet bragte, slumrer ind derved.

Alltid at færdes i de mørke Skove,
 Hvor vilde Dyr imod hinanden kæmpe,
 Hvor Bjørnen myrder Ulv, og Ulven Giort,
 Og Duggen aldrig kan paa Græsset falde,
 Undtagen den med Blodstænk bliver blandet:
 Sligt Liv gjør ogsaa Siælen vild og mørk.
 Nu skal du giftes, Søn! nu har du Balget,
 Om du dit Hiem vil søge hos din Hustru,
 Hvad heller mellem Dyrene derude.
 Jeg har ei meer at sige, jeg har bedt
 Og raadet dig, nu faaer du selv at raade.

(til Herman.)

Det er alt fælde, over Sengetid,
 Jeg tænker, det er bedst, hver gaaer til sit nu;
 I er vel træt, og vi skal tidlig op.
 Følg med! Jeg skal Jer Eders Kammer vise.

(Alle gaae, undtagen Conrad.)

Attende Scene.

Conrad (alene).

Jeg kender ei det Liv, som jeg forskiertser —
 Ved hendes Ord ei saa? Er det et Liv da,
 Hvor Dag paa Dag eensformigt, langtsomt følger,
 Som Draaben, der i Timeglasset rinder.
 Jeg tænkte altid: Liv er ikke blot

Den Tid, som gaaer, men ogsaa Tidens Indhold.
 En ædel Viin jeg drifter helst ublandet,
 Om end eet Bæger kun der skænkes mig,
 End blande den med Vand, saa ti der bliver.
 Og Livet er en ædel Drik, som Vinen!
 Af Vintrens Sølv, af Somrens gyldne Straaler
 Er Staalet hamret, hvori Livet hældes,
 Og Vaar og Høst med Blomster franser den.
 Velan! Get Bæger kun, skænk mig eet Bæger
 Af Livets Viin, men flammende og stærk;
 Naar det er tømt, lad da i Elfskovsdrømme
 Mig synke sammen til en evig Søvn!

Endnu iasten er jeg Ugersvend,
 Snart Natten gaaer, saa er jeg det ei mere.
 Og kun en Ugersvend, saa Sagnet løb,
 Kan finde Blomsten, som har Magt at aabne
 Den haarde Klippe — ha! igjen jeg drømmer!
 Hvi kan jeg disse Tanker ei forjage?
 Træt er mit Hoved og min Pande brænder,
 Jeg trænger til at sove; maaskee Natten
 Kan bringe Røling til mit Blod igjen.
 Det er beshynderligt, for mine Dren
 Det lyder, som en fiern Musik jeg hørte,
 Det er vel Binden, der i Skoven blæser.

Mit Die bliver tungt og luffer sig,

Hvad kan det være dog? . . .

(han sover ind.)

(Bag Scenen høres en fiern, dæmpet Musik; den kommer efterhaanden nærmere, og Venus med sine Nympher træder frem af Baggrunden. Hun er klædt i hvid, antik Dragt, der lader Armene og Brystet blottet og holdes sammen af et Purpurbelte. Hendes Haar er paa græst Wiis knyttet i Raffen og bærer en Krands af mørke Roser. I Haanden holder hun Trylleblomsten, hvormed hun, under den følgende Sang, stundom vinker ad Conrad. Nympherne danser om hende, og naar de nærme sig Conrad, række de Armene vinkende imod ham, medens de synge:

Pyt til vor Sang, o Jæger skion!
Dybest i Bierget inde
Langes ved Dag og Nat i Løn
Efter dig vor Gudinde.

Jorden er kold; hvi vil du gaar
Gensom i dunkle Skove?
Hist i vort Bierg sig Himlen blaa
Speiler i Kildens Bove.

Roserne visne aldrig der,
Aldrig Vinteren kommer;
Dør vor Bolig, fiernt og nær,
Bløder en evig Sommer.

Strængenes Lyd og Fuglerøst
Klinger dig sødt imøde,
Venus dig drager til sit Bryst
Med sine Arme bløde.

Skynd dig og kom, o Jæger skion!
Dybest i Bierget inde
Langes ved Dag og Nat i Løn
Efter dig vor Gudinde.

Under den sidste Strophe af Sangen forsvinde Venus og Nympherne langsomt. Musikken lyder endnu, men fiernere og fiernere, som om de drog bort; omfider hører den ganske op.)

Conrad (vaagner).

Jeg kommer! Bliv, jeg kommer! Ha, hvor er jeg?

Var det en Drøm det Hele kun? Der stod hun,

Jeg hende saae, hvidklædt, med Roser smykket,

Deilig, som Biergets Snee, naar Morgenrøden

Har sine første Blomster strøet derover.

Og det var kun en Drøm? Hun vinked mig,

Jeg saae, hun havde Blomsten i sin Haand,

Den underfulde, som paa Jord ei findes.

O, gid jeg aldrig da var vaagnet meer!

Hvor findes nu den Strøm saa dyb og kold,

At den mit Hjertes Længselsild kan slukke? —

(han iler ud.)

Fjerde Act.

Første Scene.

Marie (i Brudebragt) **Anna** (pynter hende.)

Anna.

Sid stille blot, nu er jeg færdig strax;
Jeg skal kun knytte Brudefløret fast,
Og sætte Krandsen paa.

Marie (lytter).

Hys! hører du?

Anna.

Hvad mener I?

Marie.

Hvad er det for en Lyd?

Det er dog ikke Kirkefløffen alt,
Som ringer sammen?

Anna.

Jeg kan intet høre.

Det er desuden jo for tidligt end,
For om en Time venter man os ikke.

Marie.

En Time kun, og Herman er ei kommen!

O Anna, Anna! Jeg fortvivler snart.

Anna.

Giv Jer tilfreds, han kommer nok. Hvor kan
J troe, han vil sin Brud, som høit han elsker,
Forlade naar hun trænger meest til Hielp?

Marie.

Men det var neppe Daggrø, da han gif.
Jeg vaagen laae, han ved mit Bindue standsed
Dg banked sagte paa: „Farvel, Marie!
Nu gaaer jeg,” hvisted han. Og før jeg kunde
Til Binduet komme hen og aabne det,
Han borte var; — o, det er længesiden!
Jeg sov ei meer, jeg vaagen laae og bad
Guds Moder om at staae os naadig bi.
Hver Time talte jeg, og naar jeg hørte
Det store Uhr i Stuen slaae, jeg tænkte:
Mon han dog ikke kommer snart igien?
Men da nu Solen over Skoven steg
Dg skinned i mit Kammer ind, da ude
Jeg hørte Fuglene i Haven synge,
Dg Herman endnu ikke kommen var,
Da vorede min Angst, nu har den snøret
Mit Hierte sammen, saa jeg knap kan aande.

Anna.

Min stakkels Jomfru! vær ei bange blot;
Han kommer vist. I veed, Fater Johannes
Er svag og gammel, kan ei hurtigt gaae.

Marie.

Ja han er gammel, hælder alt mod Graven, —
Tænk, Anna! hvis han nu var død inat?

Anna.

Men Jomfru dog! I gjør Jer ogsaa Sorger,
Som I ei nødig har. Igaar var karst han,
Hvi skulde just inat han være død?

Marie.

Jeg kan ei gjøre for det; hvad igaar
Jeg neppe tænkte paa, det stiller nu
Idag sig som et Skrækbilled for mig.
Hver Gang jeg hører Vinden blæse kun,
Troer jeg, det Klosterkloffen er, som ringer;
Ved hvert et Fodtrin udenfor, jeg troer,
Det Brudefølget er, som vil mig hente.

Anna.

Lad mig nu binde Sløret rigtig fast!
Tænk paa, det er for Herman, I Jer pynter.

Marie.

For Herman?

Anna.

Just for ham og ingen Anden.

Troer I maaskee, at der slet intet bliver
 Af Bryllupsfest og Dands og Lystighed?
 Og vi har budet Gæster alt dertil,
 Og alle Munkene i Klostret vente.
 Nei, I skal see, naar først Pater Johannes
 Gaaer talt med Kunigunde og med Conrad
 Og stillet dem tilfreds, saa bliver det
 Tilfidsst med Herman, at I holder Bryllup.
 Hvor jeg skal dandse da! . . . Men græd nu ikke!
 Jeg kan ei være glad, naar I vil græde.

Marie.

Han bliver ei min Brudgom, aldrig, aldrig!
 Du seer det jo, han kommer ei tilbage.
 O, naar jeg tænker paa, hvor tidt vi knæled
 I Kirken med hinanden før, naar der
 Var Bryllup! I min Psalmebog han saae,
 Og medens Præsten læste Messe, hvisted
 Han sagte mig i Dret: „hvor jeg længes
 At see dig smykt med Krands og Brudeslør,
 Naar Haand i Haand vi gaae til Kirken sammen.“
 Den Time kommer aldrig, da han seer det!
 Han bliver borte, har maaskee forladt mig . . .
 Hvor er der Trøst, hvor er der Frelse dog,
 Før under Sorgens Vægt jeg synker sammen?

Anna.

Hys, Kunigunde kommer! Sæt Jer nu,

Dg lad mig fæste Krandsen om Jert Hoved.
 Tænk paa, Guds Moder har alt engang hjulpet,
 Hun vil ei heller nu forlade Jer.

Anden Scene.

De Forrige. Kunigunde.

Kunigunde.

Naa, det er godt, at du er færdig, Barn!
 Nu kan vist snart vi Brudefølget vente.
 Kom, lad mig see dig rigtig i din Pynt.
 Jeg synes, Sløret hænger altfor langt
 Fra Halsen ned.

Anna.

Nei, saadan skal det hænge.

Kunigunde.

Ja, ja! det var ei Skik, da jeg stod Brud.
 Jeg tænkte dog, du havde Krandsen giemt,
 Dg ladt mig selv den paa dit Hoved sætte.
 Jeg huske kan, min gamle Moder fletted
 Min Brudekrands; hun satte selv den paa mig,
 Dg gav mig sin Velsignelse dertil.
 Lad ogsaa mig velsigne dig, Marie!
 Jeg gammel er, kan døe imorgen alt,
 Hvis Herren vil; men min Velsignelse
 Skal leve efter mig, og være hos dig,

Naar du med Conrad giennem Livet gaaer.

Min kiære Datter! Gud velsigne dig!

(efter et Dophold.)

Hvor er vor Gæst? Jeg har endnu ei seet ham.

Den hele Morgen har jeg havt saa travlt

Med Bægere og Fæde, Ol og Viin,

Saa jeg har ikke tænkt paa noget andet.

Hvor er han henne? Veed du det, Marie?

Marie.

Nu veed jeg det ei mere.

Anna.

Han er gaaet

Forud imorges alt til Klostret, troer jeg.

Kunigunde.

Imorges alt? det var besynderligt.

Hvad vil han der saa tidlig? Han jo skulde

Som Brudespænd med Toget fulgt. Men kommer

Han ei igien da?

Anna.

Jo, jeg troer det nok.

(Marie brister i Graad, og vender sig bort for at skjule det.)

Kunigunde.

Skal Graaden nu igien til at begynde?

Tænk paa dog, Barn! snart komme vore Gæster,

Lad dem ei see dig med forgrædte Dine.

Tænk ogsaa paa, hvad jeg har før dig sagt:

Med Tak og Bøn bør du til Gud dig vende;
 Thi han har altid været god imod dig.
 En Fader og en Moder gav han dig
 For dem, du mistede, og nu en Brudgom;
 Hvad Grund har du vel til at græde da?
 Vogt dig for Utafnemlighed, min Datter!
 Den er en hæslig Art; slaaer den først Rod
 Engang i Hjertet, voxer snart den frodig,
 Og qvæler dine fromme Tankers Blomster.

Marie.

Vær ikke vred, nu er min Taare standset;
 Snart kan jeg heller ikke græde meer.

Tredie Scene.

De Forrige. Jacob.

Jacob.

Jeg maa dog ogsaa see Jer pyntet, Jomfru!
 Hvis I tillader det. Hvor I er smuk!
 Hvor Myrthefrandsen klæder Eder deiligt!
 Men allermæst det hvide Slør; I seer
 Saa from, uskyldig ud, saa fast I ligner
 Jomfru Marias Billed hist i Kirken.
 Jeg kommer til at tænke paa dengang
 Da I til Brud blev pyntet, Kunigunde!
 I var dog nok saa smuk. Det er vel sandt,
 Dengang var ung jeg, saae med andre Dine

Paa Skønheden, end nu; men jeg kan huffe,
 Mig syntes, at jeg havde aldrig seet
 Saa deilig Qvinde før, som I det var.
 Ja, ja! Skønhed forgaaer, som Blomst paa Marken;
 Men I er from og god, Jomfru Marie!
 Det er det bedste dog. Hvor jeg mig glæder
 Ved Tanken om at Conrad, som jeg selv
 Har kiendt og elsket fra han var en Dreng,
 Skal faae sig nu saa god og smuk en Hustru. —
 Men, det er sandt, jeg staaer og snakker her,
 Og glemmer, hvad jeg vilde. Veed I ikke,
 Hvor Eders Søn er henne?

Kunigunde.

Har han ikke

Sig klædt endnu?

Jacob.

Nei, det var just derfor

Jeg søgte efter ham; thi jeg er bange,
 Vi Brudefølget har i Huset strax.

Kunigunde.

Jeg har slet ikke seet ham her idag.

Jacob.

Det er besynderligt; imorges tidlig
 Jeg banked paa hans Dør, og da han ikke
 Mig svared, gif jeg ind; men der var Ingen.

Hans Seng stod tom, og Teppeet var bredt over,
Som om han ikke havde sovet i den.

Kunigunde.

Er han blot ei i Skoven gaaet ind,
Saa han for silde kommer. At han ikke
Sin Bryllupsdag engang kan blive hjemme!
Han veed det jo dog selv, det gaaer ei an,
At lade Hr. Abbeden vente paa os.

Fjerde Scene.

De Forrige. Henrik.

Henrik.

Hejsa! Nu kommer hele Brudefølget!
Jeg kan alt see dem over Skoven, hist
Paa Stien; og Musikken har de med sig.
Om et Dvarteer kan de ved Huset være.

Kunigunde.

Og Brudgommen er borte! Skynd dig, Henrik!
Løb ud og see, om du kan Conrad finde.
Blæs i dit Horn; maaskee han hører det.
Følg, Jacob! du med mig! hielp mig at skænke
I Bægerne til vore Gæster komme.

(Kunigunde, Henrik og Jacob gaar).

Femte Scene.

Marie. Anna.

Marie (seer ud af Vinduet).

Jeg kan ei see ham; nei, han kommer ikke!
 Han har forladt mig i min Nød. Saa langt
 Mit Die kan paa Stien række, der
 Om Bierget gaaer, slet Ingen er at see.

Anna.

Han kan endnu med Brudefølget komme;
 Trøst Eder, Jomfru! Lys! jeg hører Nogen,
 Der lyder Trin, maaskee det alt er ham.

Siette Scene.

De Forrige. Conrad (hans Dragt er uordentlig, hans Hoved
 bart; han seer ikke Marie.)

Conrad.

Forgiæves banked jeg, hun var der ikke!
 Forgiæves kaldte jeg, hun hørte ei!
 Var det da blot en Drøm? Saae jeg da ikke,
 Hun stod paa Gulvet for mit Die her,
 Med Blomsten i sin Haand, og vinked ad mig?
 Var det da kun et Eventyr, som Natten
 Har mig fortalt, men Dagen ei vil kiende?
 Hvo taler Løgn vel, Natten eller Dagen?
 Min Tanke sig forvilder, Blodet brænder,
 Bring Vand herhid, bring mig et Bæger Vand!

Anna.

Her staaer paa Bordet, Herre!

(Hun staaer og ræfker ham. I det han vil driffe, seer han Marie, som staaer der, hvor Venus viiste sig; han taber Bægeret.)

Conrad.

Ha, hvad seer jeg!

Er det et Blandværk atter, som mig daarer?

(til Anna.)

Hvo staaer hift henne? Tal! jeg kan ei mere

Mit Die troe, thi det bedrager mig.

Anna.

Men Herre! kiender I ei Eders Brud?

Conrad.

Min Brud . . . ja, det er sandt, jeg skal jo giftes.

Min Brud hun er . . . jeg havde nær det glemt.

(til Marie.)

Du er jo smuk, Marie! Først jeg troede,

At det var hende, som paa Gulvet stod.

Men veed du vel, det Sted, hvorpaa du staaer,

Det er et helligt Sted, du maa ei staae der;

Saa smuk er du dog ei. Paa Alterdissen

Din Fod kan træde, hvis du vil, men der,

Der maa du ikke staae; skynd dig, gaa bort!

(Marie iler forstræffet hen til Anna.)

Har jeg forstræffet dig, mit stakkels Barn?

Du vilde gierne staae paa Gulvet der?

Det troer jeg nok, du vilde ligne hende.
 Saa maa du ikke have Graad i Diet,
 Men slaae det kjaekt og seierrigt iveiret;
 Hun er ei vant at drage Blyheds Slør
 For sine Dines Stierner, naar de tindre.
 Nøgent er hendes Bryst, blot ogsaa dit!
 Hvad vil du med en Myrthekrands om Panden?
 Med røde Roser skal dit Haar du flette,
 Og om dit Liv et Purpurbelte snoe.

(han river Brudekrandsen af Marie.)

Anna.

Men Himlen frie os! Herre dog! hvad gjør I?
 Alt rive Krandsen af sin egen Brud!
 Er I fra Sands og Samling?

Conrad.

Nei, du ligner

Dog ikke hende . . . tag kun Krandsen paa!
 Du bliver hende ikke liig, før Lilien
 I Havens Bed sin Farve skifter brat,
 Og blusfer som den elskovsfulde Rose.

Syvende Scene.

De Forrige. Kunigunde.

Kunigunde.

Naa, er du kommen, Conrad! Gudskeelov!

Jeg frygted næsten for du skulde komme
 For seent til Brylluppet. Hvor har du været?

Conrad.

Hvor jeg har været, spørger du? Snart her,
 Snart der, hvis du mit Legem mener blot;
 Men mener du min Siæl, den var kun eet Sted.
 Den dvæled eensom hift paa Venusbierget,
 Og lytted efter Sangene derinde;
 Den stirred ind igiennem Klippens Revner,
 Og saae i Mørket Udelstenen funkle.
 Den er derinde nu, hvor Solen aldrig
 Gaaer ned, og aldrig Vinterfulden kommer;
 Den har forladt mig, vender ei tilbage.
 Jeg har ei nogen Siæl; hvert Haab og Dnske,
 Hver Lyft og Tanke boer i Biergets Dyb,
 Det er mit Legem kun, som gaaer herude.

Kunigunde.

Men Conrad dog, min Søn! hvad fattes dig?
 Siig, er du syg? Din Kind i Feber brænder.

Conrad.

Ja, jeg er syg, min Moder! hiertesyg.

Kunigunde.

Det kommer af den kolde Natteluft;
 Drif dig et Bæger Viin, saa gaaer det over.

Hvi vil du dog gaae ude saa ved Nat?
 Og saa paa Venusbierget til; du veed jo,
 Den fule Trolldqvind lurder skjult bag Stenen,
 Bogt dig, at ei din Siæl hun fange skal.

Conrad.

Du vove tør, at nævne Venus saa!
 Din Tunge lyver, hun er ingen Trolldqvind!
 Med Graad paa Kinden sukker hun derinde,
 Og længes efter En, hun elske kan.
 Det kalder Trolldom du? Nei, Elskov er det!
 Men aldrig har dit kolde Hjerte vidst,
 Hvad Elskov var; en øde Mark det ligner,
 Hvor ingen Blomster, ingen Urter groe,
 Men kun et Træfors er i Jorden plantet.
 Fuul kalder Venus du? Nei du er fuul!
 Din Kind er rynket, som et Winteræble,
 Men hendes rødmer, som den modne Frugt.
 Bleg er din Læbe, Diets Glands er slukt,
 Liig halvudbrændte Kul paa Arnestedet;
 Men hendes Mund! Som Blomstens Knop den er,
 Der halv sig aabner; hendes Blik, som Duggen,
 Er vaadt af Længsel og af Kiærlighed.
 Som Skum paa Bølge skinner hendes Bryst;
 Mens dit . . . ha, gaa og skiul dig, gamle Dvinde!
 Det Avind er, som taler af din Mund.

Fordi den visne Alderdom dig tynger,
 Kan du ei unde mig min Ungdoms Lyst?

Marie.

Men Conrad dog! for Himlens Skyld, ti stille!
 Glem ei, hun er din Moder, tæm din Tunge!

Runigunde.

Lad ham kun tale, Barn! — Er alt du færdig?
 Har du ei meer at sige mig, min Søn?
 Saa hør nu paa mit Ord. I Skriften staaer:
 Du skal din Fader og din Moder ære,
 At du maa leve længe her paa Jord.
 Og vee den Søn, som ikke gjør derefter!
 Som ei sin Moder ærer, der har født
 Med bittre Smerter ham til Verden; vee ham!
 Som Cain forbandet skal han gaae paa Jord;
 Aldrig han kiende skal den Fryd, at gynge
 Et Barn paa sine Arme. Døe bliver
 Hans Huus, og paa dets Dørtrin Tidslen groer.
 Paa Taget skal den vilde Ravn og Glenten
 Høit bygge deres Neder; i de tomme,
 Forladte Stuer, hvor hans Bugge gif,
 Skal Ræv og Hare kaste deres Unger,
 Og naar han døer, hans Grav skal ikke kiendes!

Conrad.

Ti, Moder, ti! Forband dog ei din Søn!
 Mit Sind forvildet er, jeg veed ei selv,

Hvad jeg har sagt. D, gaa ei bort, min Moder!

Gaa dog ei bort i Brede, tilgiv mig!

Kunigunde.

Bed Gud tilgive dig, min Søn! Mod ham

Du meer har syndet, end imod din Moder.

Conrad.

Men tilgiv ogsaa du mig, hører du!

Tag dine Ord tilbage! Siig, du meente

Ei mig med din Forbandelse, min Moder!

D, jeg er træt og syg, en Feber brænder

I mine Arer ...

Kunigunde.

Gaa da ind og hvil dig

Et Dieblif, og klæd dig saa til Bryllup;

De ringe alt med Klokkerne i Klostret.

Og naar i Kirken du for Altret knæler,

Da bed om hans Tilgivelse, imod

Hvis Bud du synded nys; din Moders har du!

(Conrad gaaer.)

Ottende Scene.

De Forrige (uden Conrad). Jacob.

Jacob.

Der har vi Brudefølget, kan I høre?

Kunigunde.

Kom hid, Marie! stil dig ved min Side,

At vi kan hilse paa dem, naar de komme.

Marie

(Affides til Anna).

Se ud af Vinduet! Er han ikke med?

Anna.

Min stakkels Jomfru! nei, jeg seer ham ikke.

Kunigunde.

Jacob og Anna! I maae hjælpes ad,

Alt bringe Bagerne med Viin omkring!

Niende Scene.

De Forrige. Brudefølget, Bønder og Bønderpiger, kommer ind med Musik og ordner sig i Baggrunden. Endnu medens der spilles, bringes Bægere med Viin omkring. Under Sangen række Brudepigerne Blomster til Marie.

En Brudesvend synger:

Hilsen vi bringe med Klang og Spil
Lystigt til Bryllupsfest;
Hiorten han lytter forundret til,
Løber som han kan bedst,
Naar giennem Skov, over Bierg og Bang
Han hører vor Bryllupsfang.

Chor.

Naar giennem Skov, over Bierg og Bang
Han hører vor Bryllupsfang.

Brudesvenden.

Elskov er listigt af alt paa Jord,
Sød er dens Mund og Røst;
Ingensteds dog man i Verden boer,
Som ved den Elskedes Bryst.
Derfor i Skov, over Bierg og Bang
Skal klinge vor Bryllupsfang.

Chor.

Derfor i Skov, over Bierg og Bang
Skal klinge vor Bryllupsfang.

Brudesvenden.

Solen staaer høit alt paa Himlens Felt,
Vinden er mild og sval;
Skoven har pyntet sit grønne Telt
Smukt, som en Brudesal.
Skynd Jer og kom! Over Bierg og Bang
Skal klinge vor Bryllupsfang.

Chor.

Skynd Jer og kom! Over Bierg og Bang
Skal klinge vor Bryllupsfang.

Kunigunde.

Velkommen hid, og Tak for Eder's Sang!
I følge vel igien med os tilbage,
Og blive her iaften til en Dands?

Brudesvenden.

Vi takke for Jert Tilbud. Jeg troer ikke,
At nogen af os Alle har imod det.
Men er det ei paa Tiden nu at gaae?
Da vi kom forbi Kirken, saae vi alt
Abbeden gaae derind at læse Messe,
Og det er længe siden Kloffen ringed.

Kunigunde.

Ja, I har Ret, saa maae vi skynde os.

(til Jacob)

Gaa ind og see, om Conrad færdig er.

(Jacob gaaer og kommer strax efter igien med Conrad.)

Marie

(affides; med stigende Angst).

See atter, Anna! kommer han dog ikke?

Anna.

Jeg seer ham ei.

Tiende Scene.

De Forrige. Conrad (bryllupskæbt).

Conrad.

Nu er jeg færdig, Moder!

Nu kan I gaae for min Skyld, naar I vil.

Kunigunde.

Saa lad os ikke tøve længer da!

(til Anna)

Du bliver jo ved Huset, Anna! sørger

For, Alting er istand her til vi komme.

Om nogle Timer tænker jeg, vi er her.

Og nu afsted!

Marie.

O, hør mig først, min Moder!

Isfald du har mig kjær, saa bliv og hør mig!

Kunigunde.

Hvad gaaer der af dig? hvad er nu paaferde?

Skynd dig og kom! Jeg har ei Tid at høre.

Naar vi er komne hjem, saa kan du tale.

Marie.

Saa staae mig Himlen bi, mit Haab er ude!

(Alle gaae, undtagen Anna og Henrik.)

Ellevte Scene.

Anna. Henrik.

Henrik.

See saa! nu er vi to alene.

Anna.

Hvad,

Gaaer du ei med?

Henrik.

Nei, jeg vil blive her,

Og holde dig med Selskab, lille Anna!

Gid Huset nu var mit og du min Kone!

Vi skulde leve lystigt, ikke sandt?

Det skulde ikke gaae saa stille til,

Som nu; hver Dag i Ugen Spøg og Latter,

Og Dands hver Søndagsten. Gudskeelov!

Du er dog ikke saa alvorlig, som

Jomfru Marie.

Anna.

Du kan jo ei vide,

Hvad jeg kan blive.

Henrik.

Hvis du bliver det,

Saa flaaer jeg op med dig paa Timen strax,

Det vil jeg sige dig. Gud frie os vel,

Altid at see paa taarefyldte Dine!

Selv ei idag, paa hendes Bryllupsdag,
Hun kunde være glad.

Anna.

Du veed jo ikke,
Hvad Grund hun har, den Stakkel! til at græde.

Henrik.

At blive gift, det er da ingen Grund.

Anna.

For dig og mig vel ikke, men for hende.
Naar siden jeg faaer Tid, skal jeg fortælle
Dig, hvorfor hun bedrøvet er; nu maa
Jeg skynde mig, jeg skal i Haven ud
At plukke Blomster af.

Henrik.

Saa gaaer jeg med!

(de gaae.)

Tolste Scene.

Scenen forandres til Skoven paa Venusbierget. **Brudefølget**
kommer ind med Musik foran. Ved Korset standser Musikken.
Alle knæle og bede:

Hellige Guds Moder!
Jomfru reen og stion!
Hør med venligt Øre
Vore Hierters Bøn.
Seer til Brud og Brudgom
Fra din Himmel ned;
Stienk dem Fryd i Livet,
Og i Døden Fred!

(Alle reise sig og gaae over Broen. Conrad bliver tilbage;
med ham Jacob.)

Conrad.

Gaa forud kun! Jeg kommer efter strax.

Trettende Scene.

Conrad. Jacob.

Jacob.

Men Herre dog! hvi vil I standse her?

Conrad.

Jeg vil fra Venusbierget Afsted tage,

Mens jeg endnu er Ugersvend.

Jacob.

Kom, Herre!

Lad os ei tøve paa det fæle Bierg.

Conrad.

Fælt kalder du det — o, du blinde Muldvarp!

Kan du ei see dets Skønhed? Mægtigt kneiser

Det over Sletten, liig en deilig Dvinde.

De grønne Skove som en Silkefiortel,

Med Blomster virket, hendes Lænder skjule,

Og Elvens Søverbelte slynger sig

Om hendes Midie fast; men nogen skinner

De hvide Brysters Snee igiennem Lusten.

Kun for sit Ansigt har hun draget tæt

Et Slør af Taage, ingen Dødelig

Kan med sit Blik igiennem Sløret trænge.

Kun han, som vover dristigt at bestige

Ved Morgengry den steile Klippetind,
 Kun han kan hende see, Ansiget til Ansiget.
 Han hører hendes Røst, den længselsfulde,
 Der sagte, som en fiern Musik, opstiger
 Af Klostens Dyb ...

(Man hører en fiern, dampet Musik, hvis Toner af-
 verlende stige og synke.)

Jacob.

Kom, Herre! lad os gaae!

De vente os.

Conrad.

Deiligt er Venusbierget,
 Naar Morgnen om dets stærke Skulder kaster
 Sin lyserøde Kappe! Deiligt, naar
 Solstraalerne som gyldne Lokker falde
 I tusindviis ned fra dets hvide Nakke,
 Og Sneen brænder rød som smeltet Guld.
 Men deiligst dog ved Nat, naar Maanen kaster
 Sin sølverblege Glands udover Jorden.
 Da staaer det drømmende, med blegnet Kind,
 Og tænker paa den Skat, dets Dyb maa giemme.
 Meer deilig er dog hun, som boer derinde.
 Klart som en Biersø hendes Nie er,
 Og dybt som den; liig Aftenrødens Blomst
 Er hendes Læbe; naar hun sukker, lyder
 Det som en Klang af Strængelege ... tys!
 Ha, drømmer jeg igien? Den samme Lyd,

De samme Toner, som jeg før har hørt!
 Saa var det ei Bedrag ... ha, tal dog Jacob!
 Siig frem, hvad hører du?

Jacob.

Slet intet, Herre!

Undtagen Klosters Klokke hist i Dalen,
 Naar Vinden bærer Lyden op imod os.
 Husk, det er efter os, at Klokken ringer,
 Og lad os gaae.

Conrad (lytter).

Hør, hør dog nu!

Selsomt bevæges jeg af denne Lyd;
 Det er mig, som al Verdens Sorg og Glæde
 Paa eengang Møde holdt her i mit Bryst.
 Med Taarer fylder Diet sig, og dog,
 Dog maa jeg lee af Belyst og af Fryd.
 Et Net af Toner spinder sig omkring mig,
 Liig gyldne Traade, drager mig til Bierget;
 Jeg kan ei staae imod, hun kalder mig —
 Afsted, derhen! nu maa jeg Blomsten finde!

(Han er gaaet nærmere til Bierget, og staaer paa
 Broen. I det han bøier sig løttende forover, fal-
 der hans Pie ned i Klostet.)

Ha, seer du, Jacob! seer du, jeg har Net!
 Hvad skinner der, paa Skraenten, under Korset?

Jacob.

Jeg kan ei noget see. (affides) Christ staae os bi!

Jeg seer kun Trolddomsurten altfor vel.

(høit)

O, kom dog, Herre! kom, i Himlens Navn!

(han vil drage Conrad over Broen.)

Conrad.

Slip mig, du Taabe! troer du, jeg vil flye,

Naar Livets Salighed foran mig blomstrer?

For mig er Urten frem af Bierget skudt,

Kun mig tilhører den, jeg vil den bryde!

(han iler hen til Skrænten, lægger sig paa Knæ ved Korset, og strækker Armen ned.)

Jeg kan ei naae den, for min Haand den viger!

Det Korset er, som staaer i Veien for mig.

Bort med det da! imellem mig og Lykken

Skal ei Jomfru Maria selv sig stille.

(han stæder Trækorsket med Madonnas Billede ned i Klostet, og boier sig igien ud over Randen.)

Jacob.

For Himlens Skyld! hvad er det dog, I gjør?

Conrad

(reiser sig med Blomsten).

Jeg griber Lykken fat med kraftig Haand;

Seer du, her er den! Nu er Magten min,

Nu har jeg Nøglen til Steenskrinet hift,

Hvor Skatten ligger giemt; her jeg den holder

Høit i min Haand! See, hvor dens Blade spille

I Solens Ild! Vei dine Grene, Skov!

Lad Eders Stemmer lyde høit, I Fugle!

Nu er jeg Biergets Herre. Hør! hun kalder
 Igien bag Klippen; slip mig, jeg maa bort!

(Under de følgende Repliker høres Musiken bestandig nærmere og nærmere, blandet med den fjerne Klang af Klosterets Klokke. Jacob holder Conrad fast i Armen, tilsidst knæler han for ham.)

Jacob.

O bliv dog, Herre! bliv, i Jesu Navn!
 Vil I da aldrig mere Skoven see,
 Hvor I har jaget Hiort og Hare tidt,
 Og Engene, og Kilden, hvor I hviled
 Ved Morgen og i Dveld saa mangen Gang?
 Vil Eders Faders Huus I da forlade,
 Hvor I er født, hvor Eders Bugge gif?

Conrad.

Hvor jeg gaaer hen, er Skov og Eng og Kilder,
 Og aldrig visne Blomsterne derinde.
 Der staaer et Huus af Marmorstene bygget,
 Og venter mig; jeg savner ei min Faders.

Jacob.

Men Eders unge Brud, tænk dog paa hende!
 Med Graad paa Kinden vil hun stille staae
 Ved Kirkens Dør, og spørge høit: hvor er han?
 Søvnløs hun længes vil paa Leiets, hvor
 Hun skulde slumret ind i Eders Arme.
 Vil I forlade hende, som Jer elsker?

Conrad.

Lad hende elske kun, lad hende længes!
 I Bierget er der En, som elsker meer,
 I Bierget er der En, som mere længes.

Jacob.

O, hør dog, hvad jeg beder, gaa ei bort!
 Tænk dog paa Eders gamle Moder, Herre!
 Alt hvidt er hendes Haar, og hendes Hoved
 Mod Graven bøiet; vil I støde da
 Med egen Haand Jer Moder ned i Graven?
 Hun kan ei leve meer, naar I er borte —
 O, tænk paa Eders gamle Moder, Herre!
 I bliver rørt, ei sandt? Jert Sind bevæges,
 I vil ei gaae ...

Conrad.

Nei, nei! slip mig, jeg maa!

(Han river sig løs.)

Jacob.

Hør ikke paa de onde Magters Stemme!
 Husk, at et Liv der efter Døden er,
 Tænk dog paa Eders Salighed og Frelse!

Conrad (paa Broen).

For mig er Saligheden her, ei hisset!
 Luk op dig, Bierg! i Kraft af Blomstens Magt.

(Bierget aabnes. Igjennem en Dal, som hviler paa Steen-
 piller, sees et deiligt Landskab, i hvis Baggrund Venus-
 templet ligger, oplyst af Solen. Jacob ligger paa
 Knæ i Forgrunden og holder Hænderne for sine Øine.)

Conrad.

Ha, hvilken Glæde der strømmer mig imøde!
 See, hvor i Hallen Edelstenen funkler!
 See Marmortemplet med de ranke Piller,
 Og Skov og Sø, der slynger sig omkring det!
 See Himlens Hvælving, som Saphiren, blaa!
 Mit Dø i et Hav af Solskin svømmer,
 Og Solens Ild sig blander med mit Blod.
 O, Venus, min Gudinde! din jeg er!
 Du kalder mig; jeg kommer, ja jeg kommer,
 Om saa mit Liv, min Salighed det koster!

(Han iler ind. Musikken, som før lød loffende og sagte,
 stiger til stærk Jubel. Bierget luffes.)

Jacob

(reiser sig, og figer med foldede Hænder:)

Gud være naadig nu hans arme Siæl!

Femte Act.

Smellem denne og den foregaaende Acts Handling er et Tidsrum af
et Aar.

Første Scene.

Stue i Jægerhuset.

**Herman. Marie. Henrik. Anna. Bønder
og Bønderpiger.**

Før Leppet gaaer op, høres en munter Musik. Naar det er oppe, seer man pyntede Bønder og Bønderpiger danse. Dansen hører strax efter op, og der bringes Bægere med Vin omkring.

Herman.

(til Marie, som kommer ham imøde i Forgrund en).

Hvor var du henne? Jeg har savnet dig.

Du har ei været her og seet paa Dansen.

Marie.

Jeg i mit Kammer sad, jeg længtes efter

Alt være med mig selv en Stund alene.

Thi siden vi fra Kirken kom, har jeg

Bestandig passet vore Gæster, sørget,

Alt Alt ved Brylluppet gif som det burde.

Jeg trængte til et eensomt Dieblit,
 For ret at takke Gud for al min Lykke.

Herman.

Min fromme Hustru! D, hvor er det sødt
 At kalde dig med dette Navn, Marie!
 At tænke paa, at fra idag af skal
 Vi aldrig mere skilles fra hinanden;
 At naar til Søvn jeg nu mit Die lukker,
 Er dit Godnat den sidste Lyd jeg hører,
 Og naar ved Morgengry jeg vaagner, hilser
 Din Stemme mig Godmorgen allerførst.

Marie.

Og naar du i dit Værksted staaer, ved Ilden,
 Og hamrer varm og træet det haarde Staal,
 Saa gaaer imens din Hustru ned i Haven
 Og vandrer langsmed Hækken, den du veed nok,
 Hvor mellem Roser sig Blinranken slynger.
 Hun plukker Druer af, saftige, modne,
 Og bærer dem i Kurven op til Huset,
 Og siger: der, min Husbond! du er varm,
 Vil du ei lædse dig?

Herman.

D, min Marie!

Hvor ligger Livet klart og herligt for os!
 Hvor er vort Fremtidshaab nu skönt og rigt!

Dg dobbelt skönt, fordi dets gyldne Blomst
Er voret op af Sorgens mørke Jordbund.

Marie.

I dag for et Aar siden tænkte Ingen
Af os, det skulde skee, som nu er skeet.
Hvor jeg dog græd den Dag! — Kan du det huske?
Du havde mig om Morgenens forladt
For Munken hid at hente; og jeg ventede
Dg ventede, Tiden gik, og Kloffen ringede,
Dg Brudefølget kom, men du kom ikke.
O, hvor jeg var fortvivlet! Langsomt gik vi
Til Klostret hen; endnu i Kirkedøren
Jeg stille stod og saae mig om, men du
Var ikke med.

Herman.

I Skovene jeg flakked

Forvildet om imens, og kunde ikke
Veien til Klostret finde. Giennem Løvet
Jeg saae, hvor Solen meer og mere steg
Dg Skyggerne blev mindre, og jeg tænkte:
Naar den staaer høiest, knæler hun i Kirken,
Dg rækker til en Anden der sin Haand,
Dg troer, jeg har bedraget hendes Elskov.
Forgiæves med min Nøst jeg Skoven fyldte,
Thi Ingen hørte mig; tilsidst jeg kasted
Fortvivlet mig i Græsset ned og bad.

Marie.

I Kirken bad din Brud, som du i Skoven,
 Da hørte Gud vor Bøn. O, men af Sorg
 Og Død lod han vor Lykke blomstre frem.
 Jeg glemmer aldrig, da den gamle Jacob
 Med døddleg Kind og Rædsel i sit Ansigt
 I Kirken traadte ind og raabte høit:
 „Slut Altrets Rierter ud, lad Sangen tie!
 Tag Slør og Krands af Brudens Hoved nu,
 Thi Brudgommen er død, han kommer ikke.
 Han ligger dybt i Venusbiergets Kløst,
 Og har sin Pande knust mod Klippens Stene.“
 Forsærdelse os greb, og Alle saae vi
 Som med een Tanke til hans Moder hen.
 Hun opreist stod; med sine Hænder foldet
 Hun stirred stivt foran sig op til Altret.
 Men bleg og blegere blev hendes Kind,
 Tilslidst sank livløs hun i vore Arme.
 Og gamle Jacob fulgte snart bagefter;
 Han elsked ogsaa Conrad høit, det var
 Bistnok af Sorg og Længsel, at han døde.

Herman.

Det er forunderligt, at Conrads Liig
 Man aldrig har i Kløften funnet finde;
 Kun Stykkerne af Korset laae dernelde,
 Hvorved han sig ved Faldet vilde holde.

Du har vel hørt, hvad Bønderne fortælle?
 De sige, Conrad er ei styrtet ned;
 Men Venus har i Bierget ind ham loffet.
 Naar hun engang er kied af ham, saa kommer
 Han nok igien tilsyne, mene de.

Marie.

Gud frie hans Siæl! Langtheller død, end der!

Herman.

Det var mig selv, kan du det huske? som
 Fortalte Sagnet først om Venusbierget.
 Begiærlig lyttede han til mit Ord,
 Og siden, da vi gif i Skoven sammen,
 Han vilde høre Alt endnu engang.
 Nu, hvor han er, død mellem Kløstens Stene,
 Hvad heller levende i Biergets Sal —
 Os skal han ikke mere skille ad!
 Imorgen drager du med mig til Byen,
 Hvor Alt er færdigt, hvor mit Huus kun venter
 Nu paa sin venlige, sin skønne Alf.

Marie.

Og hvor det glæder mig at tænke paa,
 At ogsaa dette Huus, hvor jeg har levet
 Saamange Aar, skal ei staae ledigt nu;
 Alt Henrik, skiondt en simpel Jægersvend,
 Har vundet Grevens Undest, og er sat
 I Conrads Sted nu til at vogte Skoven.

(til **Henrik**, som kommer med **Anna**).

Vi tale om den Lykke, du har gjort.
 Hvor det er morsomt dog, at du og Anna
 Har Bryllup holdt paa samme Dag, som jeg;
 At vi kan Jer besøge her i Huset.

Anna.

Ja, ogsaa os har dette Aar bragt meget,
 Som ei vi vented, baade Sorg og Glæde;
 Dog Glæde meest, (til **Henrik**) ei sandt?

Henrik.

Alene Glæde!

Idag vil vi om Sorg slet intet høre.
 Jeg tænker kun paa Spil og Lystighed
 Og Dands — og saa paa dig, min lille Kone!

Herman.

Nu spilles der igien. Kom, lad os staae
 Ved Siden her, og see en Stund paa Dandsen.

Almindelig Dands.

(Efterat Dandsen har varet i nogen Tid, seer man pludselig de Bageste skilles ad, og de Dandsende flygte til begge Sider. Musikken vedvarer et Dieblif, derpaa standser ogsaa den).

Anden Scene.

De Forrige. Conrad staaer i Baggrunden. Hans Klæder ere sonderrevne, hans Ansigt blegt og udmattet, han støtter sig til en Stof.

Herman.

Hvi hører Dandsen op? hvad er paafærde?

Conrad.

Saa kiende I mig ikke meer igien?

Jeg er da fremmed i min Faders Huus?

Dog, det er sandt, jeg burde vidst det alt.

Hvad vil den dagstye Flaggermuus, som boer

I Biergets Klost, blandt Skovens muntre Fugle?

Hvor Glæden jubler, har jeg ikke hiemme;

Mit Glædesbæger, det har været fuldt,

Langt fuldere, end Eders, maae I troe,

Men jeg har tømt det ud forlængesiden.

Marie.

Conrad! Jesu Maria! lever du?

Conrad.

Man skulde synes, det var underligt

At spørge Den, som tale kan, og gaae,

Og see og høre, om han lever end?

Men jeg vil svare dig, jeg lever ikke.

Jeg tale kan, men Ordet sniger sig

Mat, som med Lamhed slaget, fra min Tunge.

See kan jeg vel, og dog mit Syn er borte.

Ehi Himlen synes mig ei blaa, som før,

Og Skoven ei saa grøn, og Blomsten smiler
 Ei mere til mig, som i gamle Dage.
 Det er som Alt var falmet rundtomkring mig.
 Jeg høre kan, din Røst kan jeg fornemme;
 Men den har ikke meer hiin søde Klang,
 Som før dog stundom kunde mig bevæge.
 Og Stær og Drossel udenfor i Skoven,
 De synger ei, som da jeg sidst var hjemme.
 Nei, nei! jeg lever ikke, vær ei bange!
 Død Mand har ingen Ret, jeg skal ei træde
 Imellem dig, Marie! og din Elsker.
 Snart skal jeg gaae herfra, jeg vil kun hvile
 Min trætte Fod et Dieblis herinde.
 Jeg tørstig er, giv mig et Bæger Vand.

Herman.

Hvor I har været længe borte, Conrad!

Conrad.

Ja jeg har været længe borte. Her
 I Huset staaer dog Alt som før det stod.
 Det er, som Synet af den kiendte Stue,
 Hvor jeg er født og baaren, bragte Ro
 Og Hvile til mit urofulde Sind.
 Der Bordet staaer, og Bænken, hvor saa tidt
 Som Dreng jeg leged Hest med gamle Jacob.
 Hvor er han henne nu? jeg seer ham ikke.

Herman.

Han lever ikke meer.

Conrad.

Om! er han død!

Ja, han var gammel; det gjør mig dog ondt,
Jeg vilde gierne talt med ham endnu
Engang; thi han var med mig... det er slemt!
Jeg havde tænkt, han kunde huske Stedet,
Hvor Blomsten stod, jeg kan ei finde det.

Herman.

Hvad mener I? en Blomst?

Conrad.

O, det er Intet!

Jeg vilde spurgt ham kun om et og andet.
Det gamle Uhr jeg seer endnu i Krogen,
Det slaaer det samme jevne Slag, som før.
Dengang, da gif det tidt for langsomt for mig;
Mit Blod løb mere hurtigt, end dets Viser,
Nu tænker jeg vel, de kan følges ad.
Og der staaer Moders Stol — men hun er borte!
Hvor er hun dog? O, skynd Jer, kald paa hende!
Siig, hendes Søn er atter kommen hjem,
Og længes nu, sin Moders Røst at høre;
Siig, han er træt og mødig, længes efter
At hvile sig igien ved hendes Bryst,
Hvortil som Barn han hælded tidt sit Hoved.

De sidste Ord, hun talte til mig, var
 I Brede — gaa, Marie! kald paa hende!
 Lad mig ei bære meer min Moders Brede.
 I tier — er hun syg? Ja, jeg kan see det
 Paa Eders Ansigt, hun er vistnok syg.
 D siig mig, hvor hun ligger; jeg vil knæle
 Ved Sengen ned, med Taarer bede hende
 Tilgive mig. Skynd Jer, før mig derhen!

Herman.

Hun er ei her, I finder hende ikke.
 Hun troede, I var død; af Sorg derover
 Gik hun i Graven selv.

Conrad.

Død, siger I!

Min gamle Moder død — det er ei muligt!
 D tal dog! siig, Jert Ord var ikke sandt,
 I vilde blot forstrække mig — o, tal dog!

Herman.

For Eders Skyld jeg vilde ønske selv,
 At jeg en Løgner var; men hun er død
 Forkængst. Paa Jorden seer I ikke
 Jer Moder meer . . .

Conrad.

I Himlen ikke heller!

Dens Dør er evig lukket til for mig.
 Vee mig! hvad har jeg giort!

(han skjuler sit Ansigt i sine Hænder).

Herman.

Trøst Eder dog!

Endnu for Eders Siæl der Frelse gives,
Hvis I vil søge den.

Conrad.

Jeg skal ei see

Min Moder meer, ei høre hendes Stemme!
Dg jeg har hende dræbt, jeg, hendes Søn!
I Brede er hun gaaet bort, maaffee
Hun i sin Dødsstund har forbandet mig.
Dg det er hendes Skyld i Bierget inde!
Hun har forvoldt det Alt! O, kunde jeg
De gyldne Loffer, jeg har hvilet ved,
Af hendes Hoved rive; støde Kniven
Dybt i det Bryst, som jeg med Vellyst kysfed!
O, kunde blot jeg hade hende! Bee mig!
Jeg kan det ei, jeg elske maa og længes,
Det er Forbandelsen, som hviler paa mig!
Vogt dig for Elskov, Herman! hører du!
En Mand skal hade, lad saa Kvinden elske!
Elst ei din Hustru! Længsel følger Elskov,
Dg Længsel er en Gift, der langsomt dræber.
Jeg veed det, Herman! Jeg har elsket selv.
Jeg vil betro dig det, jeg var i Bierget.

Herman.

Ha, er det sandt?

Conrad.

Ti stille, raab ei saa!

Jeg vil ei, nogen Anden høre skal
Om hendes Skønhed; thi jeg skynsyg er.
Du er jo gift, dig kan hun ikke lokke.
O, hun er deilig, Herman! intet Ord,
Og intet Billed kan beskrive hende
Men hun er falsk, hun rev sig af mit Favntag
Imens jeg sov; og da jeg vaagned, laae jeg
Gensom og kold ved Klippens nøgne Bryst,
Og trykket til en Steen min hede Læbe.
Fortvivlet banket jeg paa Biergets Væg
Indtil der drypped Blod fra mine Hænder;
Jeg kaldte høit — da svared hun derinde:
„Farvel! nu gaaer jeg bort, bliv til jeg kommer!“
Saa blev det stille, ingen Lyd jeg hørte,
Undtagen Længslens Røst dybt i min Siæl.
O, det er frygteligt at længes, Herman!
Jeg vilde gaae herhiem, jeg kunde ikke;
Hun var jo draget bort, jeg maatte følge.
Da tog jeg Stav i Haand og vandred frem
At søge hende. Dag og Nat jeg gif.
Naar jeg med sønderreven Fod, af Træthed
Sank om paa Veien, vilde hvile mig,
Da hørte jeg en Klang i Luften fiernt,
Lig hendes Terners Sang; og Længslen drev

Mig frem paany, indtil igien jeg segned.
 Den undte neppe mig en Times Søvn,
 Den gav mig neppe Ro at standse ved
 En Kilde for at drifke. Den laa hos mig
 Ved Nattetid paa Leiets; da jeg seiled
 Til Cyperns De, var Længslen med ombord,
 Og da jeg vendte hjem og steg iland,
 Stod Længslen nu, som altid, ved min Side.
 Her tier dog dens Røst, i denne Stue,
 Her har min Moder boet, det Sted er helligt.
 O, lad mig hvile her! jeg er saa træt,
 Jeg trænger til at sove. Jeg skal ikke
 Forstyrre Eders Fryd, lad mig blot hvile
 En Stund i Krogen hist, saa gaaer jeg bort.

Marie.

Ja hvil dig, stakkels Conrad! bliv hos os!
 Vi skal dig pleie. Gaa ei bort igien;
 Men bed til Gud, maaffee han vil dig ffienke
 Den Fred og Ro, hvorefter træt du sukker.

Conrad.

Jeg kan ei bede, jeg har ingen Tanke,
 Som jeg til Himlen sende kan med Bøn;
 Thi alle mine Tanker boe i Bierget.

Marie.

Saa skal vi bede for dig.

Conrad (lyttende).

Hys, vær stille!

Kan I ei høre noget?

(Man hører Musikken og Sangen fra tredje Act, men dæmpet, som om den var langt borte).

Herman.

Nei, slet intet.

Hvad mener I?

Conrad.

Det er ei heller Eder,

Gudinden kalder paa. Ha! sødt det klinger,

Som da jeg først i Drømme hende saae.

Det drager mig afsted, og Klangens fylde

Med Ild mit Blod igien, min Træthed viger;

Jeg føler det, snart Længslen er forbi.

Nu er hun kommen hjem igien til Bierget;

Nu skal jeg atter hendes Læber kysse,

Og drømme vellystfuld ved hendes Bryst!

Jeg vidste nok, tilsidst hun maatte komme,

Det er ei mig alene, som har længtes . . .

Hør, hør! Farvel! jeg kan ei blive længer!

(han iler ud).

Marie.

O, iil dog efter ham! Skynd Eder, lad ham

Ei træde og syge i Skoven gaade alene!

Løb Herman, Henrik! bring ham med tilbage!

(Henrik, Herman, flere Bønder gaade).

Tredie Scene.

Marie. Anna.

Marie.

Tænk, Anna! hvis de ikke kan ham naae!

Anna.

De naae ham nok, han var jo træt og mødig,
Han kan ei løbe hurtigt. I kan troe,
Han segner alt paa Stien om af Mathed,
Dg naaer knap Broen, som er nær herved.

Marie.

Siig ikke det; det var jo som der kom
Nyt Liv paa engang i hans trætte Legem.
Han kasted Staven bort, og ileb ud
Saa hurtigt, som om nys han havde reist sig
Fra Natteleiet op, og ikke vandret,
Som han har gjort, den hele Dag i Skoven.

Anna.

Hvor var han bleg, hvor stirred vildt hans Øie!
Dg saae I, hvor hans Klæder hang omkring ham,
Som var af Krat og Torn de sønderrevne?
Det gyser i mig, naar jeg tænker paa
Da han i Stuen traadte ind; jeg troede,
At han var død, at jeg hans Gienfærd saae.

Marie.

Den stakkels Conrad, før saa vild og modig!
Nu har ham Skiebnen tæmmet med sin Haand,

Saa han er bleven gammel førend Tiden.
 Saae du, hans Haar var bleven næsten graat,
 Og dybe Rynker paa hans Pande laae?
 O, kom han blot igien! han skulde følge
 Med os til Byen, jeg ham vilde pleie,
 Saa snart han skulde glemme Sorg og Savn,
 Og blive karst, som før, paa Siæl og Legem.
 Men du skal see, han kommer aldrig meer.

Anna (seer ud af Vinduet).

Vær I kun rolig! hist paa Stien kommer
 Alt Eders Husbond løbende tilbage;
 Han er her strax, saa skal I høre selv.

Marie.

Men Conrad er jo ikke med.

Anna.

Han kan

Saa hurtigt ikke løbe, han er træt;
 Han følger med de Andre langsomt efter.

Marie.

Gid det var sandt!

Fjerde Scene.

De Forrige. Herman.

Marie

Hvor er han, hvor er Conrad?

Siig, kom I tidsnok?

Herman.

Til at naae ham, kom
Vi tidsnok vel; men vi kom dog forsilde.

Marie.

Hvad mener du? hvor er han?

Herman.

Han er der,

Hvorfra man ikke vender meer tilbage.
Skiondt træt, løb hurtigt han ad Stien frem,
Op imod Venusbjergets Kløst, som om
Hans Fod bevinget var. Vi raabte til ham,
Men ei han svared, standsed ikke heller.
Det var, som en usynlig Magt ham løsted,
Dg vi blev langt tilbage. Da vi kom
Op imod Klostet, saae vi, at han knæled
Ned paa det Sted, hvor Korset engang stod,
Dg bøied sig udover Klippevæggen
Som om han søgte noget. Neppe hørte
Han vore Trin, saa reiste han sig op.
Bleg stod han der, hans Haar for Vinden slagred,
Dg Diet stirred vildt. Sin Haand han knytted
Dg rakte truende den ud imod os,
Imens han lo, saa Klipperne gav Gienlyd.
„J vil nok røve Blomsten,“ raabte han,
„Men J forsilde kommer! Min er Rosen,
Dg Ingen uden jeg skal bryde den!“

Da vendte han sig om og var forsvundet.
 Om selv han sprang, hvad heller Foden gled
 Paa Stræntens glatte Steen — jeg veed det ikke;
 Men sønderknuft i Kløstens Dyb han ligger,
 Og Elvens Bølger synge nu hans Liigsang.

Marie.

Den arme, arme Conrad! død han er!
 Og det var Alt, hvad med sin vilde Higen
 Han kunde naae: en Grav i Biergets Klostet.
 O det er rædsomt! Er da dette Huus
 Et Liighuus vorden, at Enhver skal døe,
 Som over Tærfflen træder? O, min Herman!
 Tag mig i dine Arme! Lad mig føle,
 At Livet banker endnu i dit Bryst,
 Og lad os flye herfra!

Herman.

Min elskte Hustru!

Vend bort dit Blik fra Sorgens mørke Billed!
 Døden sit Offer krævet har, dens Nat
 Er ved sin Nedgang; Livets Morgenrøde
 I Horizonten glimter alt imod os
 Og strøer med Roser Veien, vi skal vandre.
 Imorgen drage vi fra Skoven bort,
 Og flytte ind i Huset, som os venter.
 Tro mig, Marie! Lykken flytter med!
 Den vil sit Solskin kaste paa vort Liv,

Saa ingen Skygge fra de svundne Tider
 Skal naae derhen. Dg mindes du engang
 En Aftenstund dit Liv i disse Skove,
 Dg gyser du derfor, som for en Grav,
 Da huff, vor Elskov spired frem deraf;
 Den voxer som en Rose nu paa Graven,
 Dg ryfter sine Blade over den.
 Dg træder Conrads Billed for din Tanke,
 Da huff, hans Liv var stormende og vildt;
 Glæd dig, at han engang har fundet Hvile,
 Om end i Døden først, og bed til Gud,
 At han vil være naadig mod hans Siæl.



